

El Club de les Quatre Emes

PREMI EDEBÉ DE LITERATURA INFANTIL

JUAN RAMÓN SANTOS

El Club de les Quatre Emes

Il·lustracions de Paula Blumen

PREMI EDEBÉ DE LITERATURA INFANTIL

edebé

Obra guanyadora del Premi Edebé de Literatura Infantil segons el veredict de jurat format per: Teresa Colomer, Ángeles González-Sinde, Antonio Iturbe, Roberto Santiago i Vicenç Villatoro.

Títol original: *El Club de las Cuatro Emes*

© Text: Juan Ramón Santos, 2021

© Il·lustracions: Paula Blumen, 2021

© Traducció: Raquel Solà

© Ed. Cat.: Edebé, 2021

Passeig de Sant Joan Bosco, 62

08017 Barcelona

www.edebe.com

Atenció al client: 902 44 44 41

contacta@edebe.net

Directora de Publicacions: Reina Duarte

Editora de Literatura Infantil: Elisenda Vergés-Bo

Disseny de la col·lecció: Book & Look

Primera edició, abril 2021

ISBN: 978-84-683-5273-2

Dipòsit legal: B. 1142-2021

Imprès a Espanya

Printed in Spain

EGS - Rosari, 2 - Barcelona

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar fragments d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 45)

*A la Mafalda i la Fátima,
les primeres lectores d'aquest llibre.*

Índex

1. Madam Llamí.....	9
2. <i>In fraganti</i>	17
3. Un nom per a la banda	23
4. Traçant un pla	29
5. La Lulú.....	37
6. Gat amagat	43
7. Canvi de plans.....	51
8. Un altre bateig	57
9. Diumenge lànguid	63
10. Darrere de la pista d'en Peluqui	69
11. L'esclava de la tieta Madeleine	75
12. L'espoli	83
13. La fi dels somnis.....	101
14. L'escarment	109
15. En Manuel es posa caparrut.....	115
16. El raig paralitzant	121
17. El secret d'en Peluqui	133

18. En Peluqui té un pla	141
19. Entre esquirol i ratolí	151
20. <i>Merci bien</i>	171
Epíleg	175

1

Madam Llamí

Com tot bon comerciant d'articles per a infants, Madam Llamí odiava els nens.

Quan era jove, havia estudiat secretariat a l'Acadèmia Ramiro: nocions de francès i un munt de mecanografia i taquigrafia, uns coneixements que li va costar molt d'aprendre i que, a mesura que creixien i es multiplicaven els ordinadors i les gravadores, es feien innecessaris. El seu somni havia sigut treballar a París, a les oficines d'algun organisme internacional, posar-se vestits jaqueta ajustats, calçar sabates de taló coquetones i recórrer els Camps Elisis en un cotxe rodó i diminut. Però l'amor se li havia creuat en forma d'un

viatjant de comerç amb ànima de poeta que, quan festejaven, escrivia romanços, però que, un cop casats, l'únic que aconseguia fer de tant en tant era algun rodolí, i això els primers anys de matrimoni.

Després van venir els fills, els bolquers, els pitets, les genolleres..., fins que es van fer grans i van marxar a estudiar. L'únic que li va quedar va ser solitud de dilluns a divendres i molta roba per rentar i planxar dissabte i diumenge. Per això, per espantar l'avorriment, amb alguns estalvis que tenien van decidir muntar una botigueta on vendre diaris i revistes, però també pa i, sobretot, laminadures, gelats, cromos, joguinetes, quaderns per a pintar i tota mena de capritxos lluents per a criatures. Del temps dels somnis i de l'Acadèmia Ramiro amb prou feines li havia quedat la manera ràpida i enrevessada de prendre notes, la forma una miqueta cursi de vestir, un gest una mica estrany en parlar i un gust indiscriminat per tot el que era francès, cosa que la va inspirar a posar el nom de Madame

Llamine a la seva botiga, amb floretes i un abús del color rosa, i que va fer que, en aquella ciutat seva que tenia tant de poble, tothom l'acabés anomenant *Madam Llamí*.

Com ja hem dit, ella odiava els nens, però això era una cosa que qui no fos un nen hauria afirmat mai, ja que era desmesuradament cortesa i educada amb els adults: saludava dient bon dia, bona tarda i bona nit; preguntava per les vacances, per la feina o per la mare malalta; feia moixaines als fills o als nets i els obria la botiga de bat a bat com si fos el temple de la felicitat, un lloc on esbargir-se en llibertat i menjar llaminadures fins a afartar-se'n.

Al contrari, quan els nens anaven sols, sense la mare, sense el pare o sense l'àvia, Madam Llamí arrufava el front, enduria la seva veu melosa i desconfiava de les intencions d'unes criatures a les quals tenia, per endavant i sense judici previ, per delinqüents. Poc amiga de les tecnologies, a la botiga de llaminadures no s'hi veien càmeres ni cables

ni ordinadors, però amb una habilitat extrema, havia distribuït per tot el local una xarxa de mirallets dissimulats que li oferien, sense que ho sabessis, uns angles de visió insospitats. Per això, mentre intentaves agafar amb la pinça una pega dolça vermella, una mora negra o un plàtan de gominola, no era difícil que, en mirar cap a un costat, et trobessis de cop, vigilant, en un reflex indiscret, el rostre desconfiat de Madam Llamí, amb les pestanyes encarcarades de rímel, les dents serrades, a l'aguait, ansiosa per detectar el més mínim furt.

Perquè, en el fons, semblava que desitgés que li robessis alguna cosa per posar el crit al cel i denunciar el nen als seus pares i veure'l plorar desconsolat en rebre el càstig. Potser per això, quan els nens escollien d'una en una les lllaminadures per no passar-se i comptaven d'una en una les monedetes per assegurar-se que tenien prou diners, es posava molt nerviosa i no era estrany que, si no la veia ningú, els agafés les monedes de les mans

i els llancés el canvi de mala manera sobre el taulell, potser per veure si, amb sort, alguna saltava a terra i es colava per sota.

Gaudia enviant les petites patinadores de tornada al parc tan bon punt treien els seus nassarrons xatos per la porta de la botiga. Els deia que s'havien de posar les botes o les sabatilles si volien comprar llaminadures, perquè amb aquells trastos espantosos li ratllaven el parquet. Però si aquelles mateixes nenes apareixien sobre rodes amb els pares, les convidava afalagadora a entrar i els deia que no es preocupessin, i els demanava només que anessin amb compte no fos cas que rellisquessin, caiguessin a terra i es fessin mal. I passava el mateix amb els nens i les pilotes: si el nen apareixia sol, la pilota era una arma mortífera amb què no es podia traspasar el llindar de la botiga; però, si venia amb la mare, es convertia en un complement simpàtic del nano, que sempre li semblava molt maco i li feia exclamar després d'una pessigada afectuosa a les galtes, amb un domini de l'art

dramàtic que ja voldrien per a elles moltes actrius: «Que bé que els nens facin esport!»

Aquestes maleses i moltes altres, de les quals només els nens, eternament incompresos, eren testimonis, practicava cada dia Madam Llamí a la seva botigueta, situada just davant del parc. Per aquesta raó i moltes altres (llegendes urbanes de nens assotats de mala manera per la botiguera) era, per a la Matilde i els seus amics, l'encarnació del mal.

2

In fraganti

Com tot grup de nens intel·ligents com Cal, la Matilde i els seus amics s'esforçaven per fer la vida impossible a Madam Llamí. Dit així sona contundent, però la veritat és que no passava d'un senzill propòsit, ja que la dona no s'adonava de la major part de les seves malifetes. Tot i així, ells no deixaven d'esforçar-se i d'intentar-ho.

L'estratègia sempre era més o menys la mateixa. En Manuel omplia una bossa de llaminadures i es plantava davant del tauler per fer petar la xerrada amb la senyora mentre comptava d'una en una les llaminadures. El pare de la Matilde sempre deia que en Manuel tenia fets i converses de senyor

gran, i potser era per això, per ser capaç de ser tan poc nen, Madam Llamí l'adorava. Li encantava que li preguntés pel temps o per les obres del carrer o que comentés amb ella les notícies del diari. A en Manuel no se li esgotaven mai les preguntes o els comentaris assenyats, i Madam Llamí es quedava embadocada mirant-lo, es demanava com podien cabre tanta prudència i tanta maduresa dins d'un nen, sent com eren els nens, segons ella, uns éssers tanoques i detestables. El que no podia sospitar era que, mentre en Manuel l'entretenia, la Matilde i les dues Maries recorrien sigil·losament la botiga i canviaven el preu de les l·laminadures, amagaven els diaris i col·locaven les capsetes de caramels en un fràgil equilibri perquè amb el més mínim contacte, caiguessin totes a terra i fessin un terrabastall insuportable. Després, mentre s'escapolien sense ser vistes, en Manuel s'acomiadava amb molta cerimònia, com si fos l'ambaixador d'algun país de l'Extrem Orient, i deixava la botiguera encantada. Quan

es retrobaven, tots quatre reien i començaven a córrer fins al parc, on es menjaven les llepolies amb golafreria i s'imaginaven l'efecte dels seus sabotatges.

Així ho feien una vegada i una altra fins que, un diumenge que en Manuel estava pioc a casa, la Matilde i les dues Maries, que estaven avorridíssimes, van intentar repetir soles la gesta. No va ser el mateix. La cosa era que tot i que la Matilde tenia conversa de sobres i era prou corpulenta per tapar els tripijocs de les seves dues amigues, no gaudia de la simpatia de Madam Llamí, que de seguida va sospitar que en la inesgotable xerrameca de la nena hi havia gat amagat i va llançar la mirada inquisidora, de mirall en mirall, per tota la botiga.

D'aquesta manera va descobrir les sabotadores *in fraganti*, mentre barrejaven sense pietat revistes de caça i pesca amb les de tall i confecció. El crit que va fer en aquell moment Madam Llamí va posar drets els ossets de colors, va triturar les patates xips dins els paquets i va fer caure, d'un cop de ploma, la

collita de pomes de gominola. Llavors, després d'esgotar durant deu minuts interminables, tots els sinònims possibles de fresques, canalles i pocavergonyes, es va negar a deixar sortir les dues Maries mentre no vinguessin els seus pares.

La Matilde, amb la cua entre les cames, no va tenir altre remei que travessar el carrer i anar a buscar-los per dur-los a la botiga on, deixant de banda els insults, Madam Llamí, en el seu paper estel·lar de dona plorosa, va relatar amb gran exageració la malifeta, que els grans van escoltar sorpresos sense dubtar ni un moment de les paraules d'aquella senyora tan agradable, educada i afligida. Avergonyits, van demanar disculpes i van ordenar a les nenes que sortissin. Elles, capcotes, encara van poder distingir, a través de l'aparador, el somriure malvat i satisfet de Madam Llamí.

3

Un nom per a la banda

Dues setmanes sense paga i sense anar al parc va ser el càstig que, per unanimitat, van imposar els pares a les nenes per la trapelleria a la botiga de les llaminadures.

Per sort per a totes tres, les podien deixar sense paga i sense parc, però no les podien privar de les tertúlies amb en Manuel al seu racó preferit de l'escola. Allà es passaven els esbarjos parlant de Madam Llamí, repassant els detalls d'aquell diumenge fatídic i fent recompte dels greuges que ells mateixos havien patit i dels que altres nens els havien explicat. Així, després d'enraonar molt i de donar-hi moltes voltes, van arribar a la conclusió que qui de veritat es mereixia un càstig era ella la

botiguera, i que a més, havien de ser ells, la Matilde, en Manuel i les dues Maries, els encarregats de fer-li pagar les maleses comeses.

Però abans de decidir on, quan i com fer-ho, van pensar que el primer que havien de fer era tenir un nom. L'equip, ja el tenien, ni més ni menys que ells quatre, i havien demostrat la seva eficàcia durant mesos de sabotatge discret a la botiga de Madam Llamí, però els faltava com anomenar-se, ja que qualsevol banda com cal té un nom o, almenys, té una sigla amb què es pugui esmentar, si cal, a les notícies.

Van trigar uns quants esbarjos a decidir-lo. En Manuel, que era bastant eixerit, de seguida va llançar la proposta d'anomenar-se «La banda d'en Manuel»; però la Matilde i les dues Maries se li van tirar a sobre immediatament, titllant-lo de masclista el va acusar de voler per a ell tot el protagonisme. En Manuel es va defensar dient que no volia ser el protagonista i que posar el seu nom a la banda no era res més que una manera de subratllar

l'excepció: la d'una colla amb una forta presència femenina formada per un sol noi i tres noies. Com que les seves amigues no s'ho van acabar de creure del tot, van rebutjar sense contemplacions propostes similars com ara «Manuel i les seves noies» o «Els àngels d'en Manuel» (per una sèrie antiga de què havia sentit parlar al seu pare), i van exclamar que elles no eren de ningú.

Després van provar títols més genèrics, però cap els convencia. Així, se'n van anar sense contemplacions a la paperera de reciclatge les propostes d'«Els venjadors», «Els quatre fantàstics», «Els espavilats» o «Codi vermell».

Va ser una de les Maries, la Maria Alcon, la més discreta, qui, quan començaven a deixar-se portar pel desànim, els va fer veure que sovint havien comentat molt contents la felicitat coincidència que els noms de tots quatre començaven per la lletra *M* i que potser, aprofitant aquesta coincidència, es podrien dir «El Club de les Quatre Emes».

—Esclar!!! —va exclamar eufòrica l'altra Maria, la Maria Romero, la més expressiva dels quatre—: El Club de les Quatre Emes!!!

De seguida van estar-hi d'acord, tot i que en Manuel va opinar que no n'hi havia prou, que necessitaven també un emblema, un logotip, un dibuix per deixar la firma de la colla, amb què deixar constància de la seva actuació al lloc de la venjança. I veient que tenia raó, de seguida van posar fil a l'agulla.

A classe de Socials, de Naturals i, l'endemà, d'Anglès, Llengua i Religió, es van dedicar de manera furtiva, a les pàgines de la llibreta o en fulls en brut, a imaginar-se un logotip i passar-se'ls de mà en mà d'amagat del professorat però cap els acabava de convèncer. Fins que, a l'hora del pati, la Matilde, que tenia bones mans per al dibuix, va desplegar un paper en què havia traçat quatre emes: una cap amunt, una altra cap per avall i les altres dues tombades cap a una banda i cap a l'altra, unides entre si per les potetes i formant una mena de creu. Tots hi van reconèixer el senyal indiscutible dels quatre.

—*Vendetta!* —va cridar en Manuel amb el puny enlaire quan, per primera vegada, amb un tros desgastat de totxana, van dibuixar la marca en una paret de l'escola.

4

Traçant un pla

Pot ser que, en el fons, en dedicar tantes converses i hores de pati a buscar un nom i un signe per a la banda, el que El Club de les Quatre Emes feia era deixar per a més endavant la decisió més complicada de totes: com castigar Madam Llamí.

Perquè... ¿quina trapelleria podien fer quatre nens d'onze anys a una dona gran quan ni tan sols podien entrar tranquil·lament a la seva botiga, almenys la Matilde i les dues Maries, que estaven fixxades sota sospita i no podrien traspasar la porta sense tenir tota l'estona al damunt la mirada desconfiada i implacable de la botiguera?

—El primer que hem de fer és examinar minuciosament el terreny —va afirmar molt convençut en Manuel, que, tot i que no havia aconseguit sortir-se amb la seva de batejar amb el seu nom la banda, s'obstinava a ser-ne el líder i el cervell operatiu.

Però en això elles hi van estar d'acord. El problema era que tant a la Matilde com a les dues Maries encara els quedava per endavant un cap de setmana sense parc, cosa que suposava que, d'aquí fins que hi poguessin tornar, encara els quedaven deu dies sense poder-lo trepitjar. Per això, la inspecció va quedar, de moment, en mans d'en Manuel, que va prometre fer fotografies amb el mòbil per després, entre tots quatre, analitzar meticulosament la situació.

A partir d'aquell matí, quan tornava cada dia de l'escola, el noi s'oferia servicial per anar a buscar el pa; però, en comptes d'anar a la botiga de sempre, que era al costat, travessava l'estretor del parc del poeta i la vasta extensió del parc pla per comprar-lo a la botiga

de Madam Llamí. Segons les seves paraules, anava i venia com un llamp; però, lent de moviments com era, es podria imaginar que no aconseguiria, ni de bon tros, la velocitat de la llum, ni tan sols la del so. Sort que el seu pare els dies feiners no anava a casa per dinar i que la seva mare era molt despistada i sempre tenia el cap en les coses de la feina, perquè qualsevol altra hauria detectat el primer dia l'absència prolongada del noi i hauria avortat de seguida l'operació. De cada safari, en Manuel tornava amb un munt de fotografies que, l'endemà, examinava d'amagat amb les seves amigues al seu racó del pati de l'escola: fotografies de la botiga preses des de lluny, parapetat darrere d'un dels bancs del parc; fotografies de l'interior, fetes dissimuladament mentre la botiguera es girava per agafar el pa; fotografies, per fi, d'exterior que mostraven la dona mentre tancava la botiga per anar a dinar; i, fins i tot, un dels dies, un vídeo en què no es veia res, flaixos de llum i esclats bruts de color, però en què se sentia en Manuel i

Madam Llamí que parlaven amistosament sobre les tasques escolars.

Estaven concentrats en el mòbil mirant de descobrir a la pantalleta alguna pista, algun detall que els revelés com llançar l'atac, quan de sobte va aparèixer la Neus, la profe d'Anglès, que aquell dia era la responsable de vigilar l'esbarjo.

—Esteu jugant amb un mòbil. A l'escola estan prohibits els mòbils. Sabeu que aquí estan prohibits els mòbils. El mò-bil que-da con-fis-cat —va dir com un robot, separant nítidament les síl·labes i deixant ben clar el delicte i les conseqüències—. Dona'm el mòbil, Manuel.

—Si no té dades i no puc fer trucades ni res... —va protestar en Manuel per esquivar la condemna amb una mentida.

—Esteu jugant amb un mòbil. A l'escola estan prohibits els mòbils. Sabeu que aquí estan prohibits els mòbils. El mò-bil que-da con-fis-cat. Dona'm el mòbil, Manuel —va repetir fidelment la professora, que semblava ha-

ver entrat en un bucle, perquè encara ho va tornar a dir dues vegades més abans que el nen, després d'apagar l'aparell, es decidís a donar-l'hi.

—Caram! Ja m'he quedat sense mòbil! —va exclamar fastiguejat així que la senyoreta Androide, com de vegades l'anomenaven els seus alumnes, va girar la cantonada. I això que no sabia fins a quin punt es quedava sense el mòbil ja que, quan el seu pare ho va saber, el va castigar tot un mes sense poder fer servir l'aparell.

Això els va obligar a recórrer a la memòria i usar mètodes més antics i analògics. L'endemà van baixar al pati unes llibretes i, mentre en Manuel, amb l'ajuda de la xerraire Maria Romero, traçava en un plànol on era la botiga (el parc, el carrer, els bancs, els fanals, el pas de vianants, el bar de la cantonada) i en recordava, dibuixant un croquis, l'interior (el passadís de les revistes, el de les lllaminadures, el congelador, la nevera, la lleixa del pa), la Matilde, observada en silenci per la Maria

Alcon, feia un retrat de dubtosa utilitat de Madam Llamí a l'altra banda del taulell, amb els llavis molt pintats i els ulls ben oberts, que cobrava el diari a un senyor. Després van comparar els dibuixos i en Manuel, estrateg i marcial, en veure que al de la Matilde no s'hi podien marcar recorreguts, ni punts de reunió, ni línies d'atac, no es va estar d'exclamar amb una mica de menyspreu:

—Però si en aquest dibuix no es veu res!

La Maria Romero, en contra del seu costum, no va badar boca i tampoc ho va fer la Matilde, una mica ofesa, en veure que en Manuel plantava el seu plànol damunt del dibuix. La Maria Alcon el va apartar d'una manotada i va començar a assenyalar de manera insistent un costat de la polida i divertida caricatura de Madam Llamí.

—Què dius? —li va preguntar una mica alterat en Manuel, a punt de perdre els nervis.

—La Lulú —va murmurar tímidament la Maria Alcon mentre plantava decidida el dit sobre un poti-poti de línies que conformaven

sota i al davant, al peu del taulell, el retrat d'un
quisso més aviat lleig.

5

La Lulú

Madam Llamí tenia una gosseta mestissa d'ulls plorosos que es passava les hores asseguda al peu del taulell contemplant-se el reflex trist al vidre de la porta. Cada dia, la Lulú, que així es deia la gossa, no feia altre recorregut que el de casa a la botiga i de la botiga a casa, un trajecte que havia d'aprofitar per fer les seves necessitats i, només els caps de setmana, quan el senyor Llamí tornava dels seus periples comercials pel país, la treien algunes estones al parc. Només llavors semblava feliç, corrent, bordant i ensumant amb entusiasme insuls el pipí d'altres gossos.

«Preciositat!» «Monada!» «L'alegria de la casa!», li cridava de tant en tant Madam Llamí, i feia una mica de vergonya aliena sentir-la, perquè poques vegades s'ha vist al món un gos més lleig, més trist i més avorrit que la Lulú, l'apàtica guardiana de la botiga.

Doncs bé, les Quatre Emes havien decidit que la gosseta seria el vehicle per castigar Madam Llamí. Al principi, van parlar de tallar-li el pèl al zero o de tenyir-la de lila, i el bèstia d'en Manuel va suggerir fins i tot la possibilitat d'enverinar-la o, si més no, de provocar-li diarrees incontenibles que inundessin de ferums pudents la casa i el negoci de la botiguera, unes propostes que els van fer petar-se de riure en imaginar-se les fèrides conseqüències, però que van descartar de seguida. Després va començar a imposar-se la idea de segrestar-la, encara que ningú sabia gaire bé com ni a canvi de què, perquè, descartats els diners, que a cap d'ells els preocupaven, tan aviat parlaven d'imposar com a rescat un botí de laminadures com d'alliberar-la sense més ni

més, al cap d'uns dies amb una nota penjada al collar on El Club de les Quatre Emes reivindicués l'acció, i digués de passada quatre fàstics a la pèrfida venedora de llaminadures.

I va arribar divendres a la tarda, després de dues llargues setmanes de càstig femení i de moltes xerrades a l'hora del pati sense aconseguir decidir res, que es van reunir al parc amb la idea més aviat vaga que havien de concentrar-se en la Lulú. Van passar els minuts sense que a la gosseta se li veiés el pèl. Ni tan sols quan entraven i sortien els clients aconseguien, de lluny (emboscats darrere d'un banc o darrere d'un arbre o a dalt de tot del tobogan), distingir ni un bri d'aquell pèl tan arrissat, abundant i tirant a cendrós que tenia.

Al cap d'una hora i mitja o de dues, van decidir que no els quedava cap altre remei que entrar a la botiga, però les noies no s'atrevien a fer-ho per por de tornar a patir la ira de Madam Llamí. Per això, van donar a en Manuel els diners juntament amb una llista estricta de la compra i, de lluny, van veure que tra-

vessava amb molta parsimònia la carretera i entrava a la botiga després d'assegurar-los insistentment des d'allà, amb el polze ben dret mirant el cel, que tot anava segons el que havien planejat.

En Manuel va trigar d'allò més a fer la compra: atrapava d'una en una les lllaminadures amb la pinça, s'entretenia una eternitat davant de la lleixa de les patates xips, les crispetes i els aperitius de color taronja, com si no s'acabés de decidir, i no deixava d'observar de reüll la gosseta, que no es movia del seu lloc ni alegrava la cara i que semblava la representació escultòrica més fidel de la tristesa canina.

—Que bufona que és! —va dir acariciant-la perquè la gosseta es familiaritzés amb ell, el futur segrestador, mentre Madam Llamí comptava les lllaminadures—. Com es diu? —li va preguntar seguidament com si el nom de l'animal no fos de domini públic.

—Lulú —va respondre orgullosa Madam Llamí—. És un nom francès.

—Com la botiga! Quin nom tan elegant! —va exclamar exagerant molt, en Manuel, que era un autèntic expert a fer la pilota.

—Sí. És que jo vaig estudiar francès de joventeta —el va informar Madam Llamí una mica coqueta, i en Manuel va aguantar impertèrrit, per enèsima vegada els records de l'Acadèmia Ramiro i els seus il·lusoris somnis parisencs, mentre darrere s'esperava una llarga cua de nens i nenes avorrits com ostres, impacients per pagar i menjar-se les llamina-dures al parc.

Quan la botiguera va acabar la xerrameca, en Manuel encara va fer alguns comentaris exagerats sobre la gràcia de la gossa i la simpatia de la mestressa abans d'acomiar-se'n i tornar al parc amb la compra.

—Que has descobert alguna cosa? —li van preguntar ansioses les seves amigues així que va arribar.

—Res —va reconèixer en Manuel, i tots quatre van ofegar la frustració devorant la bossa de porqueries abans d'anar-se'n a dinar.

6

Gat amagat

Les coses a la tarda no van començar gaire millor que al matí. Van menjar a tota velocitat i a les quatre, després de discutir amb els seus pares, que no entenien perquè tanta pressa, ja eren tots un altre cop al parc. Era una hora estranya, quan els tobogans estaven buits, tret d'algun pare desesperat, a qui no havien deixat fer la migdiada, i que intentava cansar el nen, somiant que a les nou fos al llit. Com és natural, a una hora en què no hi havia canalla no tenia sentit tenir oberta una botiga de laminadures, però d'això només se'n van adonar quan en Manuel, després de travessar i tornar a travessar amb tota la calma, va informar que Madame

Llamine no obria fins a les cinc. Frustrats una altra vegada, com si fos un senyal de mal averany que anunciés una tarda tan poc profitosa com el matí, van anar a espantar la desesperació als gronxadors.

Però, a dos quarts de quatre, va girar la cantonada, amb un escuradents entre les dents, el senyor Llamí. I no venia sol. L'acompanyava, trotant al seu costat, la gosseta Lulú, que va travessar temorosa el pas de vianants, va passar a uns pocs metres de les Quatre Emes i es va endinsar, al costat del seu amo, en les solituds del parc pla.

—Seguim-los! —va exclamar la Maria Romero amb el seu natural entusiasme i, sense dissimular gaire, van començar a seguir de lluny la gosseta i l'amo.

No és del tot cert que el parc estigués buit. En aquesta hora en què els nens, respectant a contracor el descans dels seus pares, s'avorreixen d'allò més i tenen ganes de sortir al carrer, jubilats i senyors amb cigar abarrota-ven les tauletes de dos petits bars recollits

al fons del parc, per darrere de l'albereda. Es dedicaven a jugar al tuti o al dòmino mentre, de tant en tant, miraven de reüll el partit de futbol. Quan feia bon temps, a l'aire lliure, sota d'uns tendals una mica ronyosos que els protegien de les inclemències del sol. A l'hivern, dins, en una mena de peixeres de vidre que els esmorteïen les veus i els cops que donaven al damunt de les taules i que els feien semblar, des de fora, bacallans irats discutint en un aquari.

El senyor Llamí es va dirigir cap a una d'aquestes peixeres, perquè en aquella època, tot i que no feia mal temps, no acabava de fer calor; mentrestant, els membres d'El Club de les Quatre Emes l'observava de lluny. Per saber millor què feia, les tres nenes i el nen es van acostar a una d'aquelles màquines de boles, que, a canvi d'un euro, ofereixen unes joguines sorpresa de pena i es van posar a remenar-la com si encara tingués algun interès per a ells, mentre vigilaven dissimuladament la gosseta.

La pobra, espantada, observava a una banda i una altra senyors que no deixaven de moure's nerviosos i de bellugar-se a les cadires. En canvi, l'amo observava molt interessat la partida i feia, de tant en tant, comentaris en veu alta que els nois no arribaven a sentir, també mirava per tot arreu com si estigués buscant o esperant algú.

I, efectivament, esperava algú, en concret un individu alt i prim, amb el rostre eixut i els pòmuls molt marcats, ulleres de vidres gruixuts i tot escabellat, que va entrar molt despistat a la peixera, com si també busqués una persona. El senyor Llamí el va veure de seguida i, oblidant-se de la partida, s'hi va acostar i llavors va passar una cosa completament inesperada: la Lulú, de costum tan apàtica, tan pacífica i a qui ningú no havia sentit mai un grunyit, de sobte va començar a bordar com una boja, tant que alguns senyors es van sobresaltar i els van caure a terra les fitxes del dòmino.

Semblava que la raó era el nouvingut, perquè quan el senyor Llamí i ell van sortir de nou

al parc, la Lulú no parava de bordar-li enfurismada, i li mostrava des de la punta fins a l'arrel una filera blanca i esmolada de dents amenaçadores. A més, estirava tant la corretja que semblava que estigués a punt de trencar-la; una ràbia i una força desbocades que no hauria sospitat mai ningú d'un animal tan apàtic i tan trist com aquell.

—Maleïda gossa! —va queixar-se l'amo abans de pronunciar dos o tres renecs que ningú s'hauria imaginat mai en boca d'algú tan proper a l'educadíssima Madam Llamí.

Tot i que intentava mantenir-lo apartat, l'animal no deixava de bordar ni d'intentar llançar-se damunt del visitant, i impedia que els dos homes poguessin mantenir una conversa. El senyor Llamí estava entre furiós i desesperat. Aleshores va ser quan va reconèixer en Manuel i, intentant de fer-se sentir per damunt d'aquell soroll inesgotable de la petita bèstia, el va cridar perquè s'hi atansés.

—Jo no sé què li deu passar a aquesta gossa —li va explicar—, no para de bordar i no em

deixa parlar amb aquest senyor. —I a continuació li va dir—: Mira, noi, si estàs per ella una estona, després et convido a unes llamina-dures.

En Manuel va acceptar sense pensar-s'ho. Va agafar la corretja de la Lulú i, arrossegant-la una mica, perquè la gosseta no perdia de vista el company del seu amo, se la va emportar amb la Matilde i les dues Maries. Les nenes com si s'haguessin oblidat que era l'objectiu de l'operació, la seva futura segrestada, van començar a fer-li moixaines mentre els dos homes aprofitaven la treva per allunyar-se en direcció a l'albereda.

El senyor Llamí i el desconegut es van internar entre els arbres, fins a un lloc on semblava que no els sentia ningú i allà van començar a gesticular i a parlar agitadament, com si es discutissin. El desconegut movia el cap, com si digués que no, mentre el senyor Llamí insistia que sí sense gairebé moure's, clavat al seu lloc com una roca. Així van passar alguns minuts d'estira-i-arronsa, fins que el desconegut es

va girar com si se'n volgués anar. Llavors va semblar que el senyor Llamí li feia un crit, que va arribar esmorteït i inintelligible per als nens, i l'altre es va girar com resignat, abans de recollir una cosa que el marit de la botiguera va treure furtivament de l'abric i se la va guardar sota del jersei, sense sospitar que, a la vora del bar, des de la màquina de boles, en Manuel els observava molt atent, prenent bona nota de tot el que passava.

—Aquí hi ha gat amagat —va concloure el nen mentre es girava cap a la Matilde, que, ajupida, acariciava la gosseta i tampoc havia perdut de vista la conversa que havien mantingut entre els arbres aquella estranya parella.

Canvi de plans

—Ja t'ha passat l'empipament, petita? —va preguntar el senyor Llamí a la Lulú mentre li acariciava suaument el caparró pelut—. És molt tranquil·la. No borda mai a ningú. No sé per què s'ha degut posar d'aquesta manera...

La gosseta encara estava neguitosa. Tremolava i, de tant en tant, deixava anar gemecs, com si no li hagués passat del tot aquell inexplicable enuig.

—Va, va... —li deia l'amo mentre li acariciava amb el palmell de la mà els rínxols tremolosos, fins que, al cap d'una estona, dirigint-se als nens va afegir—: Bé, ja es calmarà. I ara, anem a la botiga a buscar les laminadures...

En Manuel de seguida va fer un pas endavant, però les nenes es van quedar una mica enrere, i el senyor Llamí se'n va adonar.

—Què passa? Que no voleu llaminadures? —els va preguntar una mica estranyat.

—És que la seva dona... —va començar la Matilde, però es va ennuegar i només després d'una pausa va aconseguir continuar—: ...no està gaire contenta amb nosaltres, que diguem.

—És que fa un parell de setmanes vam fer una trapelleria de no res a la botiga —va aclarir amb molta desimboltura la Maria Romero en veure la cara d'estupefacció de l'amo de la Lulú.

—Ah, això rai! —va exclamar—. Vosaltres no feu gaire cas de la meva dona! S'enfada amb tothom. Fins i tot amb mi! —va afegir després movent la mà, com traient-li importància i, mostrant-los un somriure oblic i una mica forçat que a la Matilde, sense saber per què, li va recordar el d'Israel Hands, el pirata més malvat de *L'illa del tresor*.

Tots van començar a caminar. En Manuel, molt decidit, ho feia al costat del senyor Llamí; xerrava animadament amb ell dels partits del cap de setmana, mentre les noies els seguien dues o tres passes més enrere, una mica receloses, tement no ser gaire benvingudes a la botiga. Així que van travessar el pas de vianants, el senyor Llamí va frenar en sec, es va girar i, picant-los l'ullet, els va advertir:

—Ah, no digueu a la meva dona que abans he parlat amb aquell senyor. És que li estic preparant una sorpresa...

L'explicació no va convèncer del tot en Manuel, que des de l'escena al parc s'ensumava alguna cosa i, per això, amb els ulls oberts com taronges, va mirar la Matilde, que també sospitava, i va repetir sense pronunciar paraula, dibuixant d'una en una les síl·labes amb els llavis: «Aquí hi ha gat amagat.»

El crit que Madam Llamí va fer en veure entrar a la botiga, darrere d'en Manuel, el seu marit i la Lulú, la Matilde i les dues Maries, va tenir l'agudesesa i la potència de veu d'una

soprano i el timbre aspre i rogallós d'una catua.

—Però on van aquestes tres pocavergonyes? Com s'atreveixen a entrar a la meva botiga? Quina altra gamberrada deuen estar preparant? —es va demanar alçant els ulls al cel, estirant-se els cabells desesperada, sacsejant el seu cos rodanxó com una heroïna d'opereta.

—No exageris, dona! Si són encantadores! —va replicar somrient el senyor Llamí, que de sobte havia canviat el seu somriure oblic de pirata per un d'esmolat i dentut, com de ratolí o de conill—. A més, m'acaben de fer un gran favor: han cuidat la Lulú mentre anava un moment al lavabo del bar i, per això, es mereixen unes llaminadures —li va explicar i tot seguit va agafar per damunt del taulell, d'una prestatgeria secreta, quatre bossetes assortides de gominoles i les va repartir entre la canalla sota la mirada descontenta de la seva dona—. I ara me'n vaig a fer un encàrrec —va afegir tot d'una, sense donar-li temps a

reaccionar. Mentrestant es va palpar dissimuladament la butxaca interior de l'abric, un gest que no va passar inadvertit per a la mirada saberuda d'en Manuel i menys per a la de la Matilde, que tampoc el perdia de vista.

Quan el senyor Llamí va tancar la porta, a la botiga es va fer un silenci incòmode, com quan dos pistolers es miren de fit a fit en un duel al carrer davant del *Saloon*. La botiguera, callada a l'altra banda del taulell, es mirava fixament la Matilde i les dues Maries, que es van quedar garratibades amb les bossetes de gominoles a la mà, sense saber què fer ni què dir ni com reaccionar.

—Fixa't al final s'ha arreglat el dia. Quina bona tarda que fa! —va exclamar de sobte en Manuel, recorrent al seu ric repertori de frases de vells saberuts, per trencar la tensió

—Doncs sí, tot i que ja se sap, matí de boira, tarda de passeig —va respondre dolçament Madam Llamí, que no podia resistir-se als encants d'en Manuel i que de frases fetes antigues també en sabia un munt, i el nen

va replicar al seu torn amb una seqüència eloqüent de consideracions meteorològiques que les noies van aprofitar per, sense que les veiessin, escapolar-se fora de la botiga.

—Ecs! Aquestes gominols estan com una pedra... —va dir en Manuel, cinc minuts més tard, quan es va retrobar amb les seves amigues al parc.

—Deuen ser de quan el seu fill va fer la primera comunió —va opinar la Maria Alcon comprovant amb els dits la consistència rocosa d'un maduixot de goma.

—Però llavors, com ho fem per segrestar la gosseta? —va preguntar al cap d'una estona la Maria Romero sense saber que la Matilde i en Manuel ja s'havien oblidat de la Lulú i la venjança, i estaven pensant en una altra cosa: descobrir els foscos negocis que tenia entre mans el misteriós i esquiu senyor Llamí.

8

Un altre bateig

Tots quatre van travessar en silenci el parc, en formació tancada però alhora separats; immersos cada un en els seus pensaments, aliens al creixent formiguer de nens al voltant dels tobogans, a l'albereda, a les pistes esportives, després que en Manuel exclamés per tercera vegada molt seriós i en to de confiança, que allà hi havia gat amagat.

El nen s'acariciava la barbeta i entretancava els ulls imaginant-se escenes de pel·lícules de gàngsters i el senyor Llamí amb barret i gavardina liquidant sense pietat, d'un tret sec, un paio pàl·lid, espaordit, que intentava aturar inútilment amb les mans la trajectòria mortal d'una bala.

La Matilde treia la punta de la llengua per una comissura dels llavis mentre mirava de reüll i mentre es preguntava si Madam Llamí i el senyor Llamí no devien ser, en realitat, traficants de drogues; si no devien recobrir, de tant en tant, els llamins amb pólvores estupefaents per assegurar-se en el futur nous addictes, nous compradors.

La Maria Alcon començava a filar-ho tot mentre reconstruïa mentalment l'escena de la qual havien sigut testimonis des de lluny allà mateix, entre els arbres, feia menys d'una hora: la cabellera del desconegut que es bellugava en un insistent no, les mans que se li movien nervioses, el crit autoritari del senyor Llamí, el gest de guardar-se una cosa a l'abric..., mentre mirava de recordar on havia vist ella aquell individu alt i sec.

Per últim, el que la Maria Romero no acabava d'esbrinar era per què esmentava ara el tanoca d'en Manuel un gat, si del que havien parlat des del principi era de segrestar un gos, la Lulú; una gosseta que, de tan lletja i trista

que era se li feia adorable i, per això, mentre els seus amics es trencaven el cap, fantasiejava de ser ella mateixa la segrestadora, l'encarregada d'amagar a casa seva la pansida Lulú i de tornar-li l'alegria (si és que alguna vegada l'havia tingut).

Quan ja no els quedava més parc per recórrer, es van aturar i, arremolinats al voltant d'un banc, cada un va començar a exposar les idees que tenien de manera precipitada, sense escoltar-se ni deixar parlar els altres i, així, els hàbits mafiosos del senyor Llamí es van anar entremesclant amb la hipòtesi del tràfic de drogues, amb els càlculs de la Maria Alcon sobre on creia haver vist abans l'individu de la cabellera i amb els somnis fantasiosos de la Maria Romero que descrivia en veu alta, emocionada, els detalls del segrest caní més dolç i plaent de la història del crim.

Així al cap de deu minuts llargs de xerrameca, van acabar tan esgotats d'alçar la veu i de no ser escoltats, que, quan la Matilde, cansada del tema, va proposar de jugar una

estona a fet i amagar, tothom ho va acceptar sense dubtar ni un segon.

El problema era que en aquell parc hi havien jugat tantes vegades a fet i amagar, que el joc ja tenia poc de sorpresa i acabava sent sempre, una representació, una mena d'obra de teatre: es repetien els amagatalls, els descobriments, les curses i, com que sabien qui corria més i qui corria menys, prou fàcil endevinar qui seria el guanyador cada vegada que s'amagaven, qui pararia, a qui trobarien primer i, per tot això, el joc els proporcionava una diversió més aviat pobra.

Això va fer que, quan no havia passat gaire més de mitja hora, estiguessin una altra vegada tots quatre debatent sobre el misteri del senyor Llamí, aquesta vegada enfilats a dalt de tot d'una mena de vaixell pirata que, per a esbarjo de la quitxalla, hi havia al bell mig del parc.

Feia estona que parlaven i estaven tan concentrats en el debat, que no van veure aparèixer el senyor Llamí. Va passar a pocs metres

d'on eren ells i, si no va captar la conversa, va ser perquè anava distret, completament absort en els seus pensaments, fregant-se les mans com si tingués fred o una cobdícia desmesurada. L'expressió de la seva cara alternava el somriure esmolat i una mica babau de ratolí amb la mirada envejosa del pirata.

Quan la Matilde el va descobrir, va fer callar els altres, alarmada. El perill, en realitat, ja havia passat, i el senyor Llamí era massa lluny per sentir-los. Però, havien estat tan a prop de ser enxampats, qui sap amb quines terribles conseqüències (perquè en Manuel seguia insistint en les seves teories mafioses), que van decidir que era arriscat seguir anomenant-lo pel seu nom, que resultava massa evident i calia buscar-li un nom en clau, un que només ells, els integrants d'El Club de les Quatre Emes, coneguessin. Així podrien parlar amb tota llibertat. I a això es van dedicar, amb el mateix entusiasme que de costum, el quart d'hora següent, durant el qual els uns i els altres van suggerir malnoms com ara

Don Bombone, El Pirata Gominola o Rialletes, que no els van acabar de convèncer; fins que la Maria Romero, recordant el seu somriure esmolat de rosegador i com es deia ratolí en francès, aquell idioma tan estimat per Madam Llamí, va exclamar convençuda:

—*Monsieur la Souris!*

I tot i que ho va dir pronunciant-ho tan bé com va saber, com li havia ensenyat la seva mare de petita, no va poder evitar que el senyor Llamí es convertís per a tots els altres, en les reunions secretes d'El Club de les Quatre Emes, en Mesié Lasurí.

Un diumenge lànguid

Diumenge va ser moltíssim menys animat que dissabte. D'entrada, no hi havia la Maria Alcon, que se n'havia anat al poble a veure la seva àvia, i el club es quedava una mica coix quan li faltava alguna de les quatre potes. A més, el dia s'havia despertat plujós i per això amb prou feines els van deixar sortir una estona després de la migdiada, quan semblava que escampava i, tot i així, es van passar més d'una hora a la parada del bus, a sota de la marquesina, vigilant la botiga des d'allà, perquè queia una pluja fina que, com aquell qui res, anava calant. El cel estava trist, els gronxadors es veien buits i pel carrer apenes hi passava gent de pressa

amb paraigua que, de tant en tant, entrava a Madame Llamine a comprar llaminadures per menjar-se-les després al cine o mirant la tele a casa.

—Quin pal! —va exclamar en Manuel que, encara que lent i majestuós, era una persona d'acció i no suportava estar-se allà observant en silenci, sense fer res—. Per què no anem a comprar alguna cosa i veiem què ens hi trobem?

—Ves-hi tu, si vols —va respondre la Maria Romero.

—Això, ves-hi tu i ens portes una bossa de patates xips —va afegir la Matilde.

—Però si no us farà res. No sigueu bledes. Segur que ja li ha passat. Us va fer res ahir? —va preguntar el nano per provar de convèncer-les, però va haver d'insistir una bona estona; va fer servir els seus millors arguments fins que va aconseguir que les seves amigues l'acompanyessin.

En entrar, el primer que van descobrir va ser que Mesié Lasurí en realitat no hi era i que,

per tant, feia més d'una hora que estaven vigilant des del davant sense necessitat, cosa que els va provocar una terrible sensació d'haver perdut el temps. Seguidament, van veure Madam Llamí, concentrada en la televisió, mirava una pel·lícula antiga i sanglotava.

—És molt trista, la pel·lícula? —li va preguntar amb delicadesa en Manuel.

—I ara! —va respondre Madam Llamí, assecant-se amb un mocador brodat la vora dels ulls—. Si és de riure! El que passa és que fa un moment ha sortit la *tour* Eiffel i sempre m'emociono quan la veig a la tele.

—Li recorda quan vostè va viure a París? —va demanar el nen amb tota la bona intenció del món.

—No, si jo no hi he viscut mai, a París, ni a França... —va respondre la botiguera amb un parell de llagrimotes que li queien per les galtes.

—I llavors, per què plora?

—Doncs precisament per això, perquè no he viscut mai a París... —li va dir, abans d'afe-

gir que allò eren coses que un nen com ell no podria entendre.

En Manuel va pensar que potser sí que ho entenia. Tot i així, va renunciar a parlar o fer més preguntes i es va quedar al mig del passadís mirant també la tele, captivat per la pel·lícula, amb una maduixa vermella agafada amb una pinça en una mà i a l'altra una bossa de la qual penjaven, làngüides, unes pega dolces vermelles. Les nenes, que a l'inici s'havien esmunyit per darrere del seu amic per amagar-se darrere de l'expositor de les patates xips, van treure el cap, estranyades per aquell silenci sobtat i s'hi van anar acostant amb curiositat fins que van acabar també totes dues plantades a l'entrada de la botiga, pendents de la tele. Als peus del taulell descansava pacient la Lulú que, lliurada a l'avorriment, era l'única que semblava que no feia cas de la pel·lícula. Després d'una estona sense dir res i sense perdre ni un segon de vista la pantalla, la Maria es va ajupir al costat de la gosseta, i la va acariciar i a cegues li va fer uns tirabuixons

suaus al pèl, un detall afectuós que, encara que estava pendent de la tele, no li va passar inadvertit a la compungida i encara una mica rancuniosa Madam Llamí.

I durant més de deu minuts, mentre a fora la pluja es refermava i netejava les voreres de vianants, omplia bassals, feia brillar els cotxes, tots quatre van restar en silenci, mirant el llargmetratge fins que del televisor va brollar una inflamada música d'orquestra i la càmera es va atansar als protagonistes, que es van fer un petó apassionat en primer pla que va segellar, per fi, les lletres de *The End* i que van aplaudir tots emocionats, fins i tot la Lulú, des de terra amb un harmoniós lladruc d'alegria.

En aquell moment, van saber que entre Madam Llamí i El Club de les Quatre Emes s'havia signat, si no la pau, almenys una treva ferma i duradora.

Darrere de la pista d'en Peluqui

De vegades hi ha gent que apareix de sobte a les nostres vides i comencem a veure-la per tot arreu com si ens seguissin fidelment les passes. Gairebé mai són espies o marcians. Més aviat sol ser gent corrent, com nosaltres, que ja era aquí abans i en qui un dia, per qualsevol motiu, ens hi fixem. A partir d'aquell moment, de personatges figurants, de no ser altra cosa que figures borroses en el decorat quotidià de les nostres vides, es converteixen en actors secundaris, aspirants a protagonistes. Al començament, es fan notar molt, massa, i la seva presència a qualsevol lloc ens altera, però després, a mesura que ens hi acostumem, es tornen a

fer més opacs i s'acaben situant en una posició intermèdia que ens fa sentir còmodes.

Una cosa així és el que li va passar a la Maria Alcon amb l'home de la cabellera i les ulleres de cul de got, el presumpte col·lega de Mesié Lasurí. Ella sabia que l'havia vist en alguna banda, però no podia sospitar que, en realitat, era a tot arreu. Així dilluns se'l va creuar de camí a l'escola, el va veure que es prenia una cervesa i, a la tarda, quan anava a Anglès, se'l va trobar que parlava amb un aparcador de cotxes a la placeta de l'església. I dimarts, el mateix: al matí, ben d'hora, ja passejava pel carrer a bon pas, al migdia el va tornar a veure al bar de la cantonada i a la tarda el va descobrir rondant per l'entrada del supermercat.

Però, malgrat coincidir amb ell tantes vegades i en tants llocs diferents, cada vegada que el veia tenia la sensació que estava fora de lloc, que no era l'indret on, des del moment en què el van veure aparèixer al parc a la recerca de Mesié Lasurí, ella l'hauria relacionat; un lloc

que, per més que s'hi esforçés, no era capaç de recordar i que, per alguna raó, li semblava important.

Com és natural, va compartir els seus descobriments amb els companys d'El Club de les Quatre Emes de seguida, el mateix dilluns al matí, tan bon punt es va creuar amb aquell paio pel carrer, abans que sonés el timbre de l'escola i, a partir de llavors, a ells els va passar també el mateix, que van començar a trobar-se'l a tot arreu, gairebé sempre pel carrer i sense que els quedés gaire clar què feia, d'on venia o a què es dedicava.

L'home de la cabellera i les ulleres de vidres gruixuts es va convertir així en el segon objectiu de la nostra banda, per darrere, esclar, de Mesié Lasurí. Seguint el protocol d'investigació, es va imposar la necessitat de buscar-li un nom en clau, un que només ells coneguessin, però en aquell cas no va haver-hi res per discutir, perquè la Maria Alcon va proposar de seguida *Peluqui* i, quan el van sentir, a tots els va semblar meravellós, així que el van adoptar

tot d'una.

Cada dia, a l'hora del pati, intercanviaven novetats, descrivien els llocs i les circumstàncies en què cada un s'havia anat trobant en Peluqui, llocs que en Manuel assenyalava en un petit plànol de la ciutat que li havien donat una vegada a l'oficina de turisme, i circumstàncies que la Matilde recollia en un llistat que cada dia creixia i creixia i que, en realitat, no semblava que els aclarís res. Ara bé, els servia per entretenir-se i per tenir més o menys localitzat el personatge.

Així fins que divendres a la tarda, cap a tres quarts i cinc de quatre, quan anava amb la seva mare a l'entrenament, la Maria Alcon va passar per davant d'una casa d'apostes esportives i allà, a la porta, hi havia en Peluqui, fumava un cigarret mentre parlava amb un cambrer fent gestos molt exagerats. Llavors va recordar de què el coneixia, de veure'l puntualment cada divendres en aquell mateix lloc, molt d'hora a la tarda quan la seva presència seca i nerviosa cridava molt l'atenció

perquè el carrer estava molt buit i es va adonar que aquella mena de bar, vistós però on alhora tot semblava estar molt amagat, era el lloc amb què, sense saber-ho, havia associat el misteriós Peluqui.

—Que el coneixes? —va preguntar la Maria a la seva mare en passar pel davant.

De seguida es va adonar que s'havia equivocat de pregunta, perquè la seva mare, en comptes de respondre, li va preguntar al seu torn molt alterada, mirant-la fixament als ulls:

—I tu, el coneixes? De què el coneixes?

La Maria, intuïnt que explicar a la seva mare que l'havien vist al parc només empitjoraria les coses, li va respondre:

—De res. De veure'l cada divendres en aquest bar. Què hi deu fer?

—Doncs gastar-se el que no té o el que no és seu —li va contestar la mare, tallant en sec la conversa i estirant-la per allunyar-la d'allà, com si arribessin tard. I això no va fer altra cosa que avivar encara més la imaginació de la seva filla, que desitjava poder compartir com

més aviat millor aquell nou descobriment amb els seus amics.

L'esclava de la tieta Madeleine

Dissabte al matí es van plantar tots quatre davant de la casa de les apostes desafiadors, com l'heroi que s'enfronta, valent i tranquil al destí final. Repenjats al respall d'un banc, en Manuel menjava pipes i la Maria Romero feia bombolles gegants de xiclet mentre la Matilde i l'altra Maria estaven ben dretes amb els braços plegats i el cap inclinat, mirant el local, estudiant com assaltar-lo per descobrir per sorpresa els intrigants tripijocs del presumpte Peluqui.

El lloc, a primera vista, semblava inexpugnable. Era impossible veure què hi passava, allà dins. De tant en tant, arribaven clients: uns amb molta pressa, mirant a banda i ban-

da, com si no volguessin ser descoberts; uns altres tan tranquils, consultant paperets, però quan entraven no deixaven veure què hi havia dins, ja que el vestíbul formava un racó que impedia entreveure l'interior. Tampoc es podia endevinar res a través de les finestres; encara que tenia unes vidrieres enormes, estaven tapades amb vinils, cobertes amb imatges de partits de futbol, de curses de cavalls, amb cors, trèvols, piques i diamants, i gent guapa somrient i fent el signe de la victòria, reclams que convidaven a entrar i guanyar diner fàcil.

—Què hi deuen fer, aquí dins? —va preguntar la Maria Romero, per trencar una mica el silenci.

—Doncs apostar —va respondre en Manuel amb el seu gest entonat de setciències, i els va explicar—: El meu germà diu que és guai. Pots veure futbol o bàsquet o una pila d'esports amb els amics i, mentrestant, apostar per qui creus que guanyarà la Lliga o un partit o quants gols creus que marcarà un equip o qui marcarà primer... Un munt

de coses. Diu que t'ho passes molt bé i que, a més, amb una mica de sort pots guanyar diners —va dir per acabar i, l'explicació va ser tan completa que ningú va dir ni piu.

Encara no feia més de deu o quinze minuts que s'esperaven quan en Peluqui va girar finalment la cantonada. No era dels que miraven a banda i banda, però tampoc perdia el temps consultant cap paper. Sense pensar-s'ho dues vegades i gairebé sense donar temps a la Maria Alcon a assenyalar-lo, va desaparèixer dins del local i s'hi va estar més de mitja hora. En aquest interval, van sortir gairebé tots els que havien entrat i va donar temps que altres arribessin i marxessin animats amb les seves apostes. En canvi, a en Peluqui no se li va tornar a veure el pèl.

—I si treballa de cambrer?! —va exclamar al cap d'una estona, cansada i escèptica, la Matilde.

—Que no, que la mare em va dir que venia a gastar-se el que no tenia i el que no era seu —va defensar-se molt convençuda la Maria Alcon.

El problema era que el temps corria, que ja feia massa estona que estaven fora del parc i que, si algun dels seus pares treia el nas per allà fent tasques de reconeixement i no els trobava, posaria el crit al cel, per la qual cosa van decidir tornar i refugiar-se als llocs de costum, confiant poder continuar, des d'allà, la investigació.

—El que és evident és que en Peluqui juga —va concloure molt segur de si mateix el detectiu Manuel, anant cap al parc pla.

—I que fuma i beu cervesa, setciències! Però no sabem què té a veure això amb Mesié Lasurí, que és el que ens interessa —va replicar la Matilde, tirant per terra les conclusions d'en Manuel.

Des de dalt de tot del tobogan taronja, el més alt del parc, es veia amb claredat l'entrada de Madame Llamine. Per això s'hi enfilaven, com vigies a la cofa d'un veler, per vigilar des de lluny el que succeïa, esperant veure sortir o entrar Mesié Lasurí. De tant en tant feien torns, perquè tots quatre volien partici-

par en les tasques de vigilància, però també perquè els pares de la canalla més petita els miraven amb mala cara, ja que ocupaven el tobogan sense llançar-s'hi ni deixaven que els altres ho fessin amb comoditat, i és que, encara que s'apartaven cada vegada que algú el volia feia servir, eren tan ganàpies que amb prou feines deixaven lloc per passar, i semblava que les criatures que pujaven podien caure de cap a terra sense remei.

—Per què no us n'aneu cap a una altra banda? —els va preguntar una mica fart el pare d'una nena amb rínxols i un vestit cursi.

I tots quatre van marxar una mica a contracor, amb la sensació que el món no els entenia, que no s'adonava que espiaven Mesié Lasurí pel bé de la humanitat.

—Anem a treure el cap a la botiga —va proposar la Matilde, en veure que la vigilància a distància era problemàtica i infructuosa; tot seguit es van furgar les butxaques per buscar-hi monedes i dissimular que volien comprar alguna cosa.

A la botiga, però, l'únic que passava és que Madam Llamí no hi era i qui feia de botiguer mentre fullejava un diari esportiu era Mesié Lasurí, amb aquella cara esmolada de ratolí. La Lulú, a terra, s'avorria com una ostra sense gemegar ni queixar-se per res del seu destí caní tediós i insuportable.

L'arribada de la canalla no va fer que Mesié Lasurí es mogués ni un pèl. Ell va continuar llegint tan tranquil sense dir ni tan sols bon dia; de tant en tant, els mirava de reüll com si no els conegués. Els nens es van entretenir una eternitat entre les capses i els expositors, esperaven que passés alguna cosa, però al botiguer, concentrat en les notícies, tampoc li va cridar l'atenció, perquè tothom sap que la mainada, quan porten els diners comptats, sempre triguem molt a escollir les lllaminadures.

Tant es van esperar que al final sí que va passar una cosa: va arribar Madam Llamí, i no de qualsevol manera. Va arribar enfadada. Va obrir la porta d'una revolada, i les campane-

tes que avisaven que entraven clients es van tornar boges, i la va tornar a tancar després amb la mateixa força, alterant-les una altra vegada i fent que les lllaminadures fessin el triple salt mortal a les caixes. Sens dubte, venia disposada a dir alguna cosa al seu marit, però va refrenar l'ímpetu en veure en Manuel i les seves amigues, i els va dirigir, amb un somriure incòmode i forçat, un ennuegat bon dia.

A la botiga es va fer un silenci tens, i els nens, encara que estaven encuriosits per veure què passava, van comprendre que allà no hi pintaven res. Van pagar corrents i se'n van anar, tots menys la Maria Romero que, com que era molt despistada, ni tan sols s'havia adonat de l'arribada de Madam Llamí i feia el ronsa per allà, darrere de l'expositor de les patates xips, sense acabar de decidir-se.

—L'esclava de la tieta Madeleine! —va exclamar escandalitzada Madam Llamí tan bon punt van sortir els altres tres, pensant-se que a la botiga no hi havia ningú—. No la trobo. Què n'has fet?

—Quina esclava de la tieta *Madelén* ni esclau de la tieta *Madelén*! —va replicar amb desdeny Mesié Lasurí—. Si la vas comprar per catàleg fa anys a la Felisa, la veïna!

—És igual. Fa molts anys, és bona i és un record de família. Digues, què n'has fet? —va insistir irada la mestressa de la botiga.

—No et posis histèrica... —va començar a dir el marit, recuperant el somriure cínic de pirata.

—Perdó... —els va interrompre la Maria, que va aparèixer per un dels passadissos, visiblement avergonyida, sabent que era al lloc menys oportú en el moment menys oportú. Va pagar a correuita la bosseta de crispetes abans de sortir disparada cap al parc per explicar les novetats a la colla.

12

L'espoli

—Tenen esclaus! —va cridar entre bocabadat i indignat en Manuel, que ja començava a construir, a la seva imaginació, una fàbrica clandestina de llaminadures i capritxos infantils.

—No, tanoca! —li va respondre la Maria Alcon tirant-li per terra el projecte—. Una esclava és una mena de polsera. El que Madam Llamí no troba és una joia seva.

—Ja ho sabia, només era una broma... —va contestar en to burleta en Manuel, tot i que la cara vermella el delatava i demostrava que, en realitat, no sabia què era una esclava.

—Creieu que l'hi deu haver agafat Mesié Lasurí? —va preguntar la Matilde provant de reconduir la conversa.

—Potser és allò que va donar l'altre dia a en Peluqui al parc! —va exclamar amb els ulls molt oberts i la boca molt rodona, plena d'exclamacions, la Maria Romero.

—L'hi va entregar perquè, a canvi, li aconseguixi una pistola... —va començar a dir en Manuel deixant volar, un altre cop, la seva imaginació policíaca.

Era evident que el cas de Madam Llamí s'havia convertit en el cas de Mesié Lasurí, i que allò que a l'inici era un assumpte comercial, relacionat amb la botiga de l'aminadures i amb el menyspreu amb què la propietària tractava la canalla, s'havia convertit en un misteri que no sabien gaire bé com abordar.

Estaven capficats mirant de reorientar la recerca, quan van veure el sospitós que sortia de Madame Llamine. Ho va fer a cuitacorrents i arrossegant la pobre Lulú. Va travessar el carrer sense mirar, sense trepitjar pas de vianants, i va passar a pocs metres dels nens bufant i contenint l'empipament, un senyal, potser, que havia discutit amb la seva espo-

sa. A continuació, tots quatre van observar de lluny que es dirigia al mateix bar de la setmana anterior i que, després de lligar la Lulú a un arbre al costat de la porta, hi va entrar.

Els també van anar fins allà i mentre la Maria Romero es quedava fent moixaines i carícies a la sempre afligida Lulú, els altres tres van treure el cap sense dissimular gens a la peixera per observar la fauna habitual de senyors amb un cigar que jugaven a cartes o al dòmino. Entre ells, així que va quedar un lloc lliure, s'hi va asseure de seguida Mesié Lasurí, que aquesta vegada no es va conformar a mirar solament. Durant una bona estona, van veure que repartia nerviós les cartes, les col·locava i recol·locava en ventall entre els dits, les deixava anar amb un cop de puny enèrgic damunt la taula, el van veure que somreia, el van veure que s'enfadava, el van veure que comentava, alterat, les jugades amb els companys de taula i, van acabar, esclar, avorrint-se, perquè la vigilància era una llauna, i més encara quan el que tocava vigilar eren

jocs d'adults que no hi havia qui entengués res. Per això, de mica en mica, es van anar desentenenent i van marxar amb la Maria a jugar amb la gossa, totes menys en Manuel, que saberut com era, alguna cosa sabia del tuti, de la brisca i del set i mig, i per això era capaç, encara que les veus no li arribessin clares, d'imaginar-se com pintaven les partides.

—Veni, veni! —va cridar tot d'una a les nenes, quan totes tres ja començaven a estar una mica fartes de contemplar la sonsa gosseta Lulú.

Les noies s'hi van acostar i el que van veure va ser que Mesié Lasurí s'aixecava fet una fúria mentre dos dels seus companys de taula es reien d'ell. Es va enfrontar amb un d'ells i el va acusar amb el dit i, finalment, es va posar la mà a la butxaca i, enfadat, va llançar sobre la taula un feix de bitllets i monedes abans d'anar-se'n tot topant una cadira i colpejant sense voler amb el colze un senyor amb boina que va aixecar el braç enfadat, però al qual ni tan sols es va girar per demanar perdó.

Tan furiós el van veure que es van apartar de seguida de la Lulú abans que l'home sortís, i es van amagar darrere d'un arbre buit que solien fer servir d'amagatall quan jugaven. Des d'allà, van observar com deslligava a estrebades la gosseta i se l'emportava gairebé arrossegant-la. Després, el van anar seguint d'amagat, d'arbre en arbre, de banc en tobogan i van comprovar que no tornava a la botiga, sinó que se n'anava pel mateix carrer per on l'havien vist aparèixer xiulant el dissabte abans.

—Se'n va a casa! —va deduir el sagaç detectiu Manuel—. Seguim-lo, així esbrinarem on viu!

No obstant, les tres amigues, més prudents, li van recordar que ja era gairebé l'hora de dinar i que el millor que podien fer era tornar a casa, no fos cas que arribessin tard i acabessin castigats, sense poder sortir en un moment tan decisiu per a la investigació. Així que van aprofitar una mica més per fer els últims plans per a la tarda i en menys de mitja hora ja eren tots a casa.

Ara bé, a les quatre en punt tornaven a ser al parc i, quan encara no devien ser dos quarts, igual que el dissabte passat, van veure aparèixer Mesié Lasurí amb l'escuradents, només que aquest cop no venia xiulant ni portava la gossa, ni somreia. Havia canviat la cara innocent de ratolí per la mirada tèrbola de pirata. Quan va creuar el pas de vianants, les Quatre Emes ja sabien on es dirigia i què faria. Sabien que anava a buscar la revenja a la peixera i, aquesta vegada, ni es van molestar a vigilar-lo. Es van quedar pels voltants jugant a l'acuit i a tocar i parar, a estones feien petar la xerrada, però no parlaven del cas; només, de tant en tant, algun d'ells, com qui no volia la cosa, treia el cap per veure el que ja s'imaginaven: la partida tensa i interminable; els senyors parlant a crits; Mesié Lasurí, esveurat, agafat a les cartes com si fossin una taula de salvació...

Havia passat una hora i mitja, o prop de dues hores, quan es va sentir un terrabastall que els vidres de la peixera no van aconseguir

esmoreir. I aquest cop sí que van mirar, imaginant-se què devia passar i la van encertar: Mesié Lasurí s'havia aixecat de cop i havia arrossegat la taula de joc, havia tirat a terra cartes, cerveses i copes d'anís. Els homes, amb raó, el van increpar, cosa que va fer que es posés encara més nerviós i sortís corrents del bar, empenyent els uns i els altres en passar entre les taules.

I, igual que al matí, va enfilat, cec de ràbia, el camí de casa seva.

—L'hem de seguir! —va exclamar esverat en Manuel, i la Matilde i les dues Maries van comprendre que aquesta vegada no podien perdre l'oportunitat.

Les Quatre Emes tenien una edat complicada, fronterera. Els seus pares els deixaven sortir sols, però no del tot. Encara que confiaven en ells, no podien evitar tenir por que els passés alguna cosa i per això els havien concedit una mena de llibertat vigilada. Podien anar pel seu compte i estar-se junts pel parc pla i pels voltants més immediats, però

de tant en tant es deixava caure per allà algun dels pares per comprovar que tot estava en ordre i informar (en Manuel i les nenes ho sabien) els altres pel grup de WhatsApp. Per això, perquè no era convenient anar-se'n d'aquella manera, com si res, del parc, van decidir que les dues Maries, que eren les més ràpides, sortirien darrere de Mesié Lasurí i que la Matilde i en Manuel, els més àgils en l'ús de la paraula, es quedarien al parc per si apareixia alguns dels pares i l'havien de distreure.

Les dues Maries van travessar el parc com un llamp, van passar a l'altra vorera i van seguir l'home en una ràpida ziga-zaga pels carrers d'un barri una mica caòtic de carrers estrets i edificis de quatre o cinc plantes. Elles s'imaginaven que Madam Llamí vivia en una casa coqueta pintada de tons pastel, amb un jardinet ple de roses envoltat d'una petita tanca blanca de fusta i potser per això els va sobtar tant que el seu marit s'aturés davant d'un bloc de pisos molt lleig, amb una porta d'alumini de color caca i una fa-

çana blanca molt bruta i escrostonada que reclamava, des de feia anys, una bona mà de pintura.

Sorpreses, quan l'home va desaparèixer per la porta van treure el cap pel portal, per si podien esbrinar alguna cosa als timbres del porter automàtic. Malauradament, no hi havia escrit cap nom i, a més, amb prou feines es podien endevinar els pisos, ja que la meitat dels plàstics estaven desfets, com si algun gamberro s'hagués enredat a cremar-los amb un encenedor. Llavors van travessar el carrer i van mirar des de l'altra banda cap amunt, per si algun llum s'encenia, però seguides, amb molt poc espai de temps, es van illuminar dues finestres, una al segon i una altra al cinquè i, a més, abans que deixessin de mirar, va parpellejar fugaçment una tercera al quart, cosa que va fer impossible endevinar a quin pis havia pujat Mesié Lasurí.

Llavors es van quedar sense pla. La idea era descobrir on vivia Mesié Lasurí i, encara que una mica a mitges, ho havien aconseguit,

però a partir d'aquell moment no sabien gaire bé què fer. Havien de tornar? Havien d'esperar a veure si l'home baixava? No ho havien discutit. Mesié Lasurí se n'havia anat tan de pressa que no havien tingut temps de fer més plans. Per això es van quedar palplantades, mirant-se l'una a l'altra, interrogants; de tant en tant, alçaven la vista a l'edifici com si l'edifici els pogués respondre alguna cosa, i en aquest dubte van passar cinc o deu minuts.

Estaven a punt de tornar al quarter general del parc per informar de les novetats els altres membres del club, quan van veure que s'encenia el llum del portal. Mogudes per la intuïció, es van apartar i es van amagar darrere d'un cotxe just a temps de veure sortir del bloc Mesié Lasurí, que provava de mantenir en equilibri a l'esquena una feixuga bossa de lona mentre, amb l'altra mà, marcava un número al telèfon mòbil. Tot allò sense deixar de caminar ben de pressa.

El van seguir pels mateixos carrers, en sentit contrari, d'aquell barri laberíntic i, abans

d'entrar i travessar el parc, van començar a fer grans gestos amb els braços per cridar l'atenció de la Matilde i en Manuel, que xerraven tan tranquils repenjats a l'escala del tobogan. Llavors, com a membres d'un comando perfectament sincronitzat, van seguir sigil·losos i per parelles l'home, que es va aturar a la part més amagada de l'albereda i, després de deixar la bossa a terra, es va posar a mirar neguitós el telèfon.

Els nens es van imaginar que, com l'altra vegada, esperava en Peluqui, però ara no estaven disposats a contemplar-los de lluny sense saber què deien i esbrinar quina una en portaven de cap.

Començava a fer-se fosc. La llum es feia difusa, esmorteïa els colors i desdibuixava el contorn de les coses que, a la llunyania, semblaven irrealment, submergides en un somni i van pensar que la foscor els protegiria. A l'altra banda del petit bosc d'àlbers, no gaire lluny d'on el marit de Madam Llamí esperava impacient, amb els braços fent nanses i el ros-

tre il·luminat per la llum potent del telèfon, hi havia un muret de bardissa una mica inútil, ja que, en realitat, no delimitava res, però que semblava plantat expressament per amagar al darrere espies com ells.

La Maria Alcon el va assenyalar amb el dit, i en Manuel, amb gestos muts, incomprendibles, innecessaris (perquè les seves amigues sabien perfectament què havien de fer), va dibuixar a l'aire l'operació. Sense dir ni piu, tots quatre van córrer amb el cap enfonsat entre les espatlles, envoltant els arbres mentre el sol es ponia més enllà del parc i els últims metres, ja en línia recta, els van haver de fer gairebé ajupits, ja que, com de seguida es van comunicar entre murmuris, en Peluqui acabava d'aparèixer entre els primers arbres amb aquell caminar tan malgirbat i la colla va arribar a recer de les bardisses just quan el paio era a l'alçada de Mesié Lasurí.

—Per què dimonis has trigat tant? —va ser tot el que li va dir, molt nerviós, com a benvinguda.

—No et posis així, que he vingut tan de pressa com he pogut —li va contestar amb una veu aflautada i cantaire que no s'adeia gens amb el seu aspecte.

—Doncs els he vist més ràpids... —va exclamar mig enfadat abans d'anar per feina—: A veure quant m'aconsegueixes per això. El vint per cent per a tu, com les altres vegades.

I va anar traient de la bossa de lona un gerro panxut de porcellana amb el peu molt primet, d'un blau intens i ple de daurats; un rellotge de sobretaula encara més daurat, amb dos angelots repenjats a l'esfera i uns guants blancs calats, com de ganxet, que devien protegir ben poc del fred.

—Però home, quant et penses que em donaran per això? —li va preguntar sorprès i desdenyós en veure el material—. Això no val la pena vendre-ho. Pels quatre duros que t'oferiran, no donis aquest disgust a la teva dona...

—Com que quatre duros! —va exclamar indignat Mesié Lasurí—. Jo sé ben bé el que

valen, que els hi vaig regalar jo! El gerro és autèntic, de porcellana fina i el rellotge em va costar un ull de la cara...

—I els guants? —li va preguntar amb un somriure entre trist i irònic, en Peluqui.

—Els guants són molt elegants. De puntes. Un capritx. Dels que enamoren qualsevol dona...

—Que no. Que et dic que no, que per aquests dos trastos i per aquests guants de l'any de la picor no ens paguen res —va insistir molt seriós l'altre.

—És igual. El que et donin. I et quedes la meitat si vols... —li va oferir Mesié Lasurí a la desesperada.

—Si no és pels diners. És perquè em fa pena que et desfacis d'aquestes coses a canvi de tan poc. Em fa pena la teva dona, que és bona gent... —L'altre ni es va immutar—. Molt bé —es va rendir al final en Peluqui en veure-li la cara d'angoixa—. Vejam quant en trec. Aquest cop no et cobraré res, però és l'últim favor que et faig...

—El que tu diguis, el que tu diguis —va replicar, alleujat, el marit de Madam Llamí posant les coses a la bossa de lona a correccueta abans de lliurar-la a l'altre, que, amb un sospir, va guillar per on havia arribat.

Mesié Lasurí també va tocar el dos. A pas lent, tranquil, malgirbat, amb els braços penjant com si s'hagués quedat extenuat després d'un moment de gran tensió i el mateix els va passar als nens que, després de tanta excitació, semblaven esgotats i seguien l'home de lluny, com per compromís, sense gaires ganes d'enraonar, cosa molt estranya en ells, així fins que des de la vora del parc van veure com es perdia, més ratolí que mai, pel laberint del barri. Llavors van tornar a buscar refugi a sota del tobogan.

—Hem d'avisar Madam Llamí —va murmurar la Maria Romero com si encara els poguessin sentir.

—Primer de tot, ho hem de dir als nostres pares —va opinar, assenyada i cansada, la Matilde.

—Si ho diem als pares, ens renyaran. Ens diran que no ens hem de ficar en la vida dels altres. Jo crec que això és una cosa que Madam Llamí ha de saber —va dir en Manuel.

—És veritat. Ho ha de saber. Aquestes coses són seves i el seu marit no té dret a vendre-les així, sense més ni més... —va raonar la Maria Alcon.

—Molt bé, l'hi direm. Però haurà de ser demà —es va rendir la Matilde mirant cap a la botiga, que ja havia apagat els llums i reposava tranquil·la i a les fosques, esperant un nou i excitant dia de criatures i parc.

13

La fi dels somnis

Hi ha coses que els adults no saben mai com dir-les bé. Coses delicades a les quals donen moltes voltes buscant la manera adequada d'afrontar-les, però que després, a l'hora de la veritat, es posen nerviosos i les expliquen de qualsevol manera, fent cas omís de totes les precaucions, amb la qual cosa acaben ficant la pota. Llavors venen els empipaments, els disgustos i la roda infinita de les preocupacions.

Però en Manuel, en aquest aspecte, no tenia res de saberut i diumenge al matí, prop de l'hora de tancar, quan va veure que es buidava la botiga, va explicar a Madam Llamí, sense embuts, amb tots els ets i uts tot el que, gai-

rebé sense voler, havien descobert sobre els tripijocs estranys de Mesié Lasurí, inclosos, esclar, els tres objectes que havien vist que donava d'amagat a en Peluqui el dia abans a la tarda.

—El gerro de Sèvres! El rellotge de Versalles! Els guants de Chantilly! —va exclamar Madam Llamí en un to tan estrident i tan afectat que hauria semblat de pel·lícula de riure si no fos perquè, en acabar, es va posar a plorar sincerament afectada.

Així que li van passar els fogots, que li van durar una bona estona, i havent tancat la porta i abaixat les persianes venecianes, els va començar a explicar que l'Eloi (que era com es deia Mesié Lasurí en realitat) havia sigut sempre un somiador.

Quan era jove, volia ser poeta i actor, i recórrer el món. L'havia enamorat quan anaven a l'institut amb uns versos que s'havia après de memòria fent l'obra de *Cyrano de Bergerac* i li havia promès que viurien junts a París en unes golfes al Barri Llatí, des d'on

contemplarien el Sena, el Sagrat Cor i la torre Eiffel, i d'allà viatjarien sense parar pels cinc continents i ella, enlluernada, es va posar a estudiar secretariat a l'Acadèmia Ramiro, més que per la taquigrafia o la mecanografia, tan avorrides, per aprendre bé francès per al futur.

En acabar l'institut, ell va començar a treballar de viatjant de comerç, la manera més fàcil que va trobar llavors de començar a conèixer món de seguida. En aquella època, ella encara el va acompanyar alguna vegada en els seus viatges a Béjar, a Guijuelo, a Piedrahíta. Després es van casar, es van comprar el piset i el somni de viure al Barri Llatí es va anar esvaint, però no el de conèixer algun dia París i de fer grans viatges pel món, perquè anar a Yllescas o a Torrijos o a Ciudad Real carregats de mostraris no era exactament el que havien imaginat. Amb aquesta illusió, ella va començar a treballar algunes hores en un estanc i els diners que guanyava els estalviaven en una guardiola de fang on van escriure amb un pinzellet *París*. Poc temps després

va néixer el seu primer fill i després el segon i van haver de trencar la guardiola per pagar el bressol, la robeta i els bolquers.

El somni de París es va anar quedant enrere i, com que havia de cuidar els nens, ja ni tan sols el podia acompanyar als seus viatges a Azuaga, a Llerena, a Almendralejo. El màxim que es podien permetre era una setmana curta de vacances a l'agost a la platja tota la família. Gairebé sempre a Huelva. Alguna vegada a Cadis i a Portugal, que era molt maco.

Més endavant va arribar la universitat i la botiga de l'aminadures i, de cop, el somni va començar a estar de nou a l'abast de la mà, perquè els fills començarien aviat a treballar i tornarien a estar tots dos sols, llestos per conquerir el món. Però llavors el que faltava eren els diners, perquè el sou i la botiga no donaven per gaire. I tampoc els sobrava temps, ja que la vellesa semblava, per moments, a tocar.

Sempre s'havien enfrontat als obstacles amb paciència, gaudint de cada etapa, pen-

sant que ja arribaria el seu moment, però en aquesta ocasió a l'Eloi li van venir les presses. Necessitava diners i, per aconseguir-los com més aviat millor, va començar a jugar a la Primitiva, a les travesses i a l'Euromillones, seguint unes estratègies infal·libles que aprenia amb uns llibres molt barats que subratllava i s'aprenia de memòria mentre viatjava a Coria, a Plasència, a Garrovillas. No guanyava mai res.

Després va començar a llegir *Com guanyar diners amb el pòquer* o *Fes-te ric jugant a la ruleta* o *Saltar la banca: guia fàcil*, uns pamflets amb què l'única cosa que va aprendre va ser a perdre diners sense parar. Va començar a jugar a pòquer, a la ruleta o a passar les hores mortes introduint monedes en una màquina escurabutxaques quan estava de viatge, fora de casa, lluny de la mirada de Madam Llamí, però no va trigar gaire a seguir fent-ho quan tornava, els caps de setmana, i per si no en tenia prou amb les eternes partides de cartes als bars del parc, les cases d'apostes van acabar de reblar el clau, perquè s'escapava

cada dos per tres, a la primera oportunitat, tan bon punt treia, de pressa i corrents, la gosseta Lulú a fer pipí i no se li tornava a veure el pèl, sovint, fins ben entrada la nit.

Li omplia la casa de paperets, de resguards de loteria, de la Bonoloto, d'esbojarrades apostes esportives que amagava entre els calçotets o les pàgines d'un llibre o sota el llum de Tiffany que tenien a la sala, ja que sabia que, si ella els trobava (cosa que passava amb freqüència, perquè ell era una mica maldestre buscant-se amagatalls), posaria el crit al cel i diria: «Faràs que em torni boja i ens portaràs a tots a la ruïna», i amb raó.

Amb raó perquè, en poc més de dos anys, no solament havia polit els pocs estalvis que tenien al banc, sinó que a més, s'havia endeutat, pagant amb la targeta de crèdit o sollicitant préstecs fàcils d'aconseguir i pels quals, a l'hora de tornar-los, els demanaven un ull de la cara. Al final, quan ja no li donaven ni aquells préstecs tan fàcils, quan el banc li va cancel·lar totes les targetes i el salari d'un més

no li arribava ni a la primera setmana del mes següent, va començar a vendre coses. Al principi ho feia discretament, subhastant-les per Internet, però després ho va continuar fent allà mateix a la ciutat, ves a saber a qui i com i encara que va procurar no tocar els seus béns més preuats, els petits tresors que Madam Llamí guardava amb mirament al seu piset, feia un temps que ni això respectava i per això havien anat desapareixent l'esclava de la tieta Madeleine, el gerro de Sèvres, el rellotge de Versalles o els guants blancs de Chantilly. I acabaria venen el llit, les cadires, la taula i fins i tot els mitjons si alguna cosa o algú no venia abans a posar-li fre, els va explicar per acabar la dissortada dona.

—I si l'escarmentem? —li va preguntar en Manuel, indignat amb el relat que havia fet la botiguera.

—Moltes gràcies, rei —va respondre amb tendresa sincera Madam Llamí—. Però, quin escarment podeu donar-li vosaltres que sigui pitjor que els que ja patit? Estem a punt de

perdre el pis, perquè ja el vam haver d'hipotecar una altra vegada i no ens arriben els diners per pagar els rebuts; qualsevol dia el faran fora de la feina perquè ja no és ni l'ombra del magnífic venedor que era abans i els meus fills ja fa mesos que no li adrecen la paraula. No us sembla prou? Doncs ni així: ell segueix obsessionat amb el joc i no deixarà de jugar fins que ens porti a tots a la ruïna...

—Ja, però això és perquè encara no s'ha enfrontat amb El Club de les Quatre Emes... —li va respondre misteriosa la Matilde mentre, darrere seu, amb els braços encreuats, les dues Maries feien que sí amb el cap, amenaçadores.

14

L'escarment

La frase li havia quedat rodona, però, en realitat, la Matilde no tenia ni idea de com escarmentar l'Eloi, qui, per a El Club de les Quatre Emes, continuava sent Mesié Lasurí. De fet, no ho sabien ni la Matilde ni en Manuel, ni cap de les dues Maries, com van poder comprovar aquella tarda, quan van tornar al parc després de saltar-se, un dia més, la migdiada.

La Maria Alcon va suggerir una trucada de telèfon anònima i intimidadora ben entrada la nit. Però no tenien el número de mòbil de Mesié Lasurí i, a més, per fer això haurien de comptar abans amb la complicitat d'algun adult, ja que cap d'ells tenia una veu prou

amenaçadora per espantar ningú, ni tan sols en Manuel, per més que, durant una bona estona, intentés fer-la sonar greu, profunda, que li sortís de ben endins de la gola, arrambant-la a l'estómac, cada vegada més atapeït de pipes de gira-sol.

A la Matilde li semblaven bé l'anònim i l'amenaça, però era més partidària del paper, d'una carta o d'una nota amb les lletres retallades de diaris i revistes. Deia que les paraules, les que li poguessin dir per telèfon, se les emporta el vent, el missatge, el to o els matisos acabaven per oblidar-se, i la por es diluïa, mentre que el que està escrit es queda, inesborrable, i adverteix en tot moment del perill l'amenaçat.

—I així aprofitem el dibuix d'El Club de les Quatre Emes, que encara no l'hem fet servir per res —va afegir al final, per donar-li més prestància a la proposta.

—Sí, esclar —va replicar en Manuel que, en el fons, encara somiava amb la idea de posar veu telefònica a l'escarment—, li enviem una

carta, el paio la porta a la policia i ens descobriren a tots per les empremtes dactilars...

I tot i que la Matilde encara va argumentar a favor seu descrivint un procediment meticulós (que requeria guants, molta calma i molta perícia) amb què no deixarien ni el més mínim rastre (ni al paper, ni al sobre, ni a la bústia), el cert és que el que de veritat els seguia faltant, tant per a la trucada telefònica com per a la noteta, era el contingut, l'amenaça concreta que havia de pertorbar el son del malgastador Mesié Lasurí fins a l'extrem de fer-lo renunciar a aquell vici, el del joc, que estava portant la seva família cap al desastre.

Perquè, ben pensat, si el banc qualsevol dia els prenia la casa, si estaven a punt d'acomiadar-lo de la feina i si els seus fills ja no li parlaven i, malgrat tot, seguia tossut que tossut, amb quina altra cosa el podien amenaçar per aconseguir que de veritat s'hi repensés i canviés els costums?

—De matar-lo —va suggerir violenta i contundent la sempre pacífica Maria Alcon.

—Esclar, com si això fos fàcil... —va respondre, enrabiad, en Manuel, que sentia que li havien tret les paraules de la boca—. I qui serà l'assassina, tu?

—Jo no parlo de matar-lo, tanoca. Parlo d'amenaçar-lo de matar-lo, que és molt diferent —es va defensar la Maria—. I deixa ja de menjar pipes, que em poses nerviosa amb aquest sorollet...

—I mira com estàs deixant el terra, maco... —va reblar la Matilde, també una mica molesta amb tanta trava capritxosa.

—Jo el que proposaria...—va començar a dir en Manuel, que, en realitat, no tenia ni idea del que diria a continuació.

Paradoxalment, qui el va salvar de demostrar allà mateix, davant de les seves amigues, la seva absoluta ignorància, va ser el mateix Mesié Lasurí, que va aparèixer de sobte fent el mateix gest de fregar-se les mans que ja coneixien d'altres vegades, senyal de fred o d'una cobdícia desmesurada i amb un somriure ampli de pirata als llavis que indicava que

les coses, aquella tarda, no li havien anat del tot malament a la peixera.

Van restar en silenci, no se sentia ni tan sols el cruixit d'una pipa, i el van anar seguint cada vegada des de més lluny amb la mirada. Van veure que travessava el parc, creuava el carrer i desapareixia, triomfant i ufà, per la porta rosada de Madame Llamine.

A continuació, tots quatre es van posar de nou en cercle per tornar al debat, però abans que cap d'ells obrís la boca per al final no dir res, després de més de mitja tarda en silenci, la Maria Romero va prendre la paraula i, molt seriosa, va repassar un per un els seus amics amb la mirada i a continuació els va dir convençuda:

—La clau és en Peluqui.

I els altres tres se la van mirar sorpresos, amb la boca oberta.

En Manuel es posa caparrut

La Maria sabia el que deia. Bé, potser no del tot. Més o menys. Deixem-ho en el fet que tenia una intuïció.

Entre les coses que Madam Llamí els havia explicat aquell matí (que n'havien sigut moltes, ja que, davant la solidaritat dels nens, s'havia posat a parlar pels descosits), havia deixat caure que en Peluqui, el presumpte camarada del seu marit, havia sigut amic del seu fill gran i que sempre havia sigut un bon xaval, però que havia seguit el mal camí i s'havia perdut, sense que després arribés a explicar-los quin mal camí era aquell pel qual tan tristament s'havia extraviat.

A la Maria, tan sensible sempre a la bondat humana i a la canina, no se li havia escapat aquell detall, com tampoc se li havia escapat que el matí abans, mentre discutia amb Mesié Lasurí a l'albereda, en Peluqui s'havia compadit de la dona i havia demanat al seu marit que no vengués les seves coses, que no li fes mal, que li feia pena perquè, segons havia dit, era bona gent.

Eren dos detalls fugaços, que a les seves amigues i a en Manuel potser els havien passat per alt, però que ella, en canvi, havia caçat al vol. A més li suggerien que entre en Peluqui i Madam Llamí existia una simpatia inesperada que potser els podia servir per aconseguir, per als seus plans, un aliat no menys inesperat.

—Vols que en Peluqui mati Mesié Lasurí?

—va preguntar més excitat que escandalitzat en Manuel.

—I tu, nyic-nyic de matar... —va murmurejar a sota veu la Matilde.

—Ai, nen, ets més caparrut de vegades...!

—va exclamar la Maria Romero, molt mare

ella, amb els braços fent nanses i, després de llançar un llarg sospir, com si estigués agafant forces per seguir, li va explicar—: Dic, senzillament, que sembla que Madam Llamí cau bé a en Peluqui i que, per això, si li expliquem el problema i li diem com n'està, de desesperada, potser ens dona un cop de mà...

—O se'n va corrent a dir-ho a Mesié Lasurí i aleshores tot se'n va en orris! Au, va! —va apuntar en Manuel, en el seu paper d'aixafaguitarres, amb moviments de cap bovins.

—Podria passar, però ara mateix no tenim cap pla millor i, si col·labora, pot ser que ens doni alguna idea de com escarmentar-lo —va opinar la Maria Alcon.

—Sí, perquè és evident que és ell qui li ven les coses, així que sabrà a qui les ven i quant li paguen i potser també sap on i amb qui es juga els diners Mesié Lasurí... —va calcular la Matilde en veu alta.

—I amb qui vols que sigui? Doncs amb els vells de la peixera! Que no ho heu vist?! Si voleu, demanem a algun d'ells que li clavi un

mastegot, a veure si li passen les ganes de jugar més a cartes! —va dir en Manuel, després d'aixafar sorollosament una pipa.

Tot i que el que pretenia no era res més que molestar, sabia que les seves amigues tenien raó i cada vegada li atreia més la idea de conèixer en Peluqui, d'abocar-se potser a través d'ell a les tenebroses ombres de l'hampa local.

Per això, al cap d'una estona, quan les tres noies es van cansar d'esbrincar-lo i de fer-li llengots, rasant-se la barbeta, una mica de mal grat, com si fos el resultat d'un dur debat interior, va reconèixer:

—Potser no és tan mala idea, al cap i a la fi...

—Més curt i no neixes, xaval! —va exclamar la Matilde rient i va donar per acabada la discussió.

Llavors les Quatre Emes es van concentrar en allò que més els apassionava i alhora més els desesperava: fer plans.

Calia empescar-se la manera d'apropar-se a en Peluqui. Trobar-lo, sabien on trobar-lo: al

carrer, al bar, al costat de l'església, a la porta del supermercat o entrant o sortint de la casa d'apostes. El problema era qui, quan i com entaular una conversa amb ell. Primer de tot van decidir qui ho faria. De seguida van acordar que havien d'anar-hi tots quatre junts, pel que pogués passar i per fer més pressió, per intentar entre tots convèncer-lo. Aquesta decisió els va regalar un munt de temps per deliberar sobre la resta, sobre quan i com, ja que es feia tard, havien de tornar a casa i fins que poguessin tornar a estar tots quatre junts al seu aire, pel carrer, divendres a la tarda, una altra vegada a la cacera d'en Peluqui, encara faltaven cinc dies, cinc llargs dies de classe que se'ls farien interminables.

16

El raig paralitzant

Molt sovint ens passa que fem plans per solucionar problemes o situacions que ens preocupen i que a l'hora de la veritat, es resolen de la manera més natural i inesperada, cosa que al final ens deixa amb cara de panoli. Això és el que els va passar a la Matilde, les dues Maries i en Manuel quan van intentar enrolar en Peluqui en la seva missió.

Cinc esbarjos donen per a molt i, quan va arribar divendres, ja tenien elaborats un pla A, un pla B, un pla C, un pla D i, fins i tot, un pla E (encara que aquest últim no gaire clar, la veritat) per abordar en Peluqui i guanyar-se la seva simpatia. Volien assegurar-se

que no fallarien i per això els portaven, ben preparats. Després d'escriure'ls i memoritzar-los com si fossin un guió de cinema o una obra de teatre, els van assajar d'amagat al pati. Al principi alternaven els papers, però de seguida van decidir que la Matilde interpretava millor la malgirbada desídia amb potes d'en Peluqui i per això va fer sempre el personatge; tret de quan li tocava actuar d'ella mateixa, fent de la Matilde, que llavors era en Manuel qui interpretava en Peluqui amb resultats, diguem-ne, acceptables.

Quan va arribar divendres a la tarda, aprofitant que els seus pares estaven cansats de tota la setmana, els van donar unes explicacions molt confuses sobre el material que havien de comprar per a un treball de Naturals, barrejades amb què havien de deixar a algú el llibre de Música i amb alguna cosa del regal d'una companya de classe que aviat feia anys, tot encaminat per, si apareixien pel parc i no els trobaven, hi hagués una manera de refugiar-se en el malentès. Dit això, sense esperar

resposta (no fos cas que algun dels seus pares els demanés aclariments), se'n van anar nerviosos al carrer.

La Maria Alcon ho va tenir més difícil, ja que els divendres a la tarda tenia entrenament i a la seva mare no li semblava bé que se'l saltés així, a la lleugera. Va haver d'insistir-li que hi anaven els seus amics, mentir-li dient que dissabte no podien, insistir que no tornaria a faltar i tot i així, empassar-se un llarg i interminable discurs sobre la responsabilitat i el compromís de cadascú i sobre la importància de no deixar-se arrossegar pels altres.

—Arribes tard, maca! —va cridar la Maria Romero de lluny, tan bon punt la va veure aparèixer.

—No vulguis saber com m'ha costat de convèncer la mare... —va respondre la Maria sospirant.

—Doncs la meva ni se n'ha adonat! Estava amb el mòbil...! —va exclamar amb un somriure reginjolat en Manuel i, sense perdre més

temps, tots quatre es van posar en marxa a la recerca d'en Peluqui.

Com si conegués les seves intencions, el paio no estava com de costum fumant-se el cigarret de tres quarts i cinc de quatre a la porta de la casa d'apostes i, per un moment, van pensar que no ho tindrien fàcil. Per sort, no van trigar gaire a trobar-lo en un altre dels seus llocs habituals fent un cafè a la porta del bar, assegut plàcidament en un tamboret.

Havien confiat en la Maria Romero per executar el pla A, el més senzill i directe, perquè era la més expressiva i desinhibida del grup. De fet, no va anar amb contemplacions i, quan li van fer el senyal, va travessar el carrer, directa cap a en Peluqui. Però, quan estava a punt d'arribar, quan no li quedaven ni quatre metres per a l'objectiu, es va quedar clavada al bell mig de la vorera, incapaç de seguir o d'articular paraula i, al cap d'uns segons, va fer mitja volta i va tornar a correu on eren els seus amics.

—No ho sé. De sobte, m'he quedat tallada. M'he sentit una mica pallussa i, no sé per què, perquè a mi no em passen mai aquestes coses —els va dir mirant de justificar-se.

Però de seguida tots es van adonar que no calien explicacions, perquè en les dues hores següents, davant del supermercat, quan parlava amb el cambrer a la porta de la casa d'apostes i més tard allà mateix en sortir, a en Manuel, a la Matilde i a la Maria Alcon els va passar exactament el mateix que a ella, que quan el tenien al davant i estaven a punt de deixar anar aquelles frases que se sabien de memòria, es quedaven garratibats, amb la cara com un tomàquet, i un nus que els pujava i baixava entre l'estómac i la gola que els impedia actuar i que, alhora, els feia sentir avergonyits.

La tornada a la base després d'aquella cadena deshonrosa de fracassos va ser desoladora. De res havien servit els plans, els guions i els assajos. De res havia servit enganyar els pares i arriscar-se a ser descoberts i castigats. A úl-

tima hora, a tots els havia vençut la timidesa. Cap d'ells havia sigut capaç d'esquinçar aquella gasa fina, però consistent, que sovint ens impedeix dirigir la paraula a un desconegut. I ni tan sols trobaven motius per culpar els altres, una cosa que solem fer per disculpar-nos quan no volem reconèixer la nostra culpa. Per totes aquestes raons, se sentien frustrats, a més d'incapaços d'ajudar Madam Llamí.

Van ser al parc prop d'una hora més gairebé sense parlar, desganats, clavant puntades de peu a les branques o a les fulles seques, enredant als gronxadors, als balancins, amb la tirolina, molestant, en realitat sense voler, els altres nens. Estaven desconcertats i ni tan sols els quedava el consol de menjar-se unes pipes, o uns llamins, per passar l'estona. Els avergonyia anar a buscar-los a la botiga de llaminadures. Sentien que havien fallat a la botiguera, que no serien capaços de mirar-la a la cara i ni els passava pel cap anar a comprar-los a un altre lloc. Allò hauria sigut gairebé cometre alta traïció.

—Au va, anem cap a casa —va bramar per fi en Manuel i, derrotats, com un ramat davant la crida del pastor, van emprendre tots quatre la tornada travessant capcots el parc rumb a l'avinguda, que els havia de conduir l'un rere l'altre a casa seva.

Una estona després, quan la Matilde estava a punt d'acomiarar-se, que era la que vivia més a prop, va aparèixer de sobte, girant una cantonada, apressat, en Peluqui. Semblava que anava un altre cop a la casa d'apostes, ja que sense voler se li va escapar de la mà un paper fi, amb la pinta de ser una butlleta o el resguard d'una aposta i que va arribar voleiant als peus d'en Manuel, que, amb àgil lentitud, el va recollir de terra i el va tornar educadament al propietari.

—Tingui, senyor —li va dir.

—Gràcies, noi —li va respondre molt amable en Peluqui després d'escurar-se la raspera, i estava a punt d'anar-se'n quan, mirant-lo estranyat, va afegir-hi—: Jo a tu et conec, oi?

Si en Peluqui hagués estat mínimament atent al que passava al món i no tan sols al que passava al seu món, s'hauria adonat que aquelles eren les mateixes quatre criatures que s'havia anat trobant tota la tarda i que, d'un en un, en diferents llocs, se li havien atansat i quedat al davant, clavats, convertits en estàtues, com si un marcià els hagués disparat un raig paralitzant. En aquest cas, tal vegada hauria desconfiat del somriure d'en Manuel, però per a ell, enredat sempre amb les seves coses (qualsevol que fossin aquelles coses), era com si acabessin de materialitzar-se allà mateix, acabats d'arribar d'un altre planeta i, no obstant, alguna cosa li deia que els coneixia. I per això es va quedar ell també palplantat, clavat davant seu, al mig de la vorera, amb la butlleta d'apostes entre els dits, mirant interrogant primer el noi i després la Matilde i les dues Maries, esperant una resposta d'algun d'ells.

—Del parc —li va respondre finalment la Matilde—. Ens coneix del parc.

—Som amics de l'Eloi. De vegades, quan la porta al parc, li cuidem la gosseta —va afegir astut i mentider en Manuel, introduint el tema—. Segurament ens deu haver vist allà amb ell...

—Eloi? Quin Eloi...? —va preguntar llavors en Peluqui, potser per despistar, potser perquè n'era, de despistat.

—El marit de Madam Llamí —es va precipitar la Maria Romero, per deixar les coses clares.

—Ah, l'Eloi! I tant que el conec! —va exclamar en Peluqui, així que hi va caure. Aleshores va fer el gest d'anar-se'n, potser per escapolir-se, potser perquè donava per acabada la conversa.

Però en Manuel, intentant seguir endavant amb el pla, va servir-se del seu esplèndid repertori de frases de vell saberut i va dir molt afectat:

—Déu-n'hi-do! Quin mal tràngol que passa aquesta família...!

—Què els passa? —va preguntar per resposta en Peluqui, que no sabien si es feia el

tanoca o si n'era i, en Manuel, aprofitant la situació, el va convidar a posar-se cap a un costat, al racó que formaven un arbre i dos cotxes que hi havia aparcats, un lloc discret, a recer dels vianants i allà, en to de confidència, li van explicar entre tots quatre, amb tots els ets i uts, com si ell no ho sabés i ells no el relacionessin amb el cas, que l'Eloi (quant es van haver de mossegar la llengua per no dir-li Mesié Lasurí!) estava enganxat al joc, a la loteria, a les apostes, que estava arruïnant la família, que el despatxarien de la feina, que els seus fills no li dirigien la paraula, que estaven a punt de perdre el piset, que Madam Llamí, com era natural, estava desesperada i que ells, que ho havien sabut per pura casualitat (com li va costar a la Maria Alcon aguantar-se el riure quan a la seva homònima Maria se li va acudir allò!), s'havien ofert a donar-li un escarment, confiant que, si tenia un bon ensurt, un ensurt de debò, dels que et posen els pèls de punta, potser li marxarien les ganes de seguir jugant.

—Doncs compteu amb mi, nanos —els va dir en Peluqui, gairebé emocionat al final, sense que fes falta demanar-li ajuda—. Potser jo us podré ajudar.

El secret d'en Peluqui

Qualsevol lector mínimament exigent diria, en llegir el capítol anterior, que resulta poc creïble que un paio com en Peluqui s'oferís d'entrada a col·laborar amb uns nanos que no coneixia de res, a qui no ha vist mai i menys encara per escarmentar algú que, al cap i a la fi, l'ajudava a guanyar diners. Diria que alguna cosa no encaixa i tindria raó. Però el que passa és que perquè tot encaixi i es compregui, falta una peça, una petita història que en Peluqui es guardava, com un secret, a la memòria i al cor.

En Peluqui no havia tingut una vida fàcil. El seu pare es va quedar sense feina quan

ell era petit i durant anys va estar molt de temps a l'atur, tret d'algunes feines breus que donaven, de tant en tant, una treva a la família, com petits oasis en l'immens desert de la manca de diners. No van passar mai gana, és cert, però sí necessitats de tota mena i va haver-hi coses que, senzillament, els seus pares no li van poder donar. Entre d'altres, en una època molt dura, quan feia quart i durant uns quants mesos, alguna cosa per menjar a l'hora del pati.

Un d'aquells dies, d'aquells tristos esbarjos sense res per matar el cuc, un nen se'n va assabentar i va compartir amb ell el seu entrepà. Aquell nen ho va explicar a la seva mare quan van sortir de l'escola i, des d'aquell dia, la dona, que encara no es deia Madam Llamí, cada matí, quan anava a portar el seu fill a l'escola, se les empescava per trobar-se amb en Peluqui i, sense dir-ho a ningú i sense que ningú se n'adonés, li posava a la motxilla o a les butxaques grans de l'abric un entrepà de pernil dolç, un tros de pa amb xocolata i,

fins i tot, de tant en tant, un Tigretón o una Pantera Rosa i així durant tot el curs.

Va ser un secret entre tots dos (que potser ni el fill de la botiguera va arribar a saber). En Peluqui no va poder mai donar-li les gràcies, ja que cada vegada que feia el gest de parlar per agrair-l'hi, ella el feia callar posant-se suaument el dit índex davant dels llavis.

Després va passar el temps, en Peluqui va emprendre aquell mal camí, que més endavant Madam Llamí els explicaria a la Matilde, a les dues Maries i a en Manuel, i es va allunyar dels seus antics companys de l'escola, però no va oblidar mai aquells mesos en què la mare del seu amic li havia donat d'amagat cada matí l'esmorzar per a l'esbarjo. A més, tot i que més d'una vegada la va veure, després d'endinsar-se pel mal camí, en aquells grups de dones que acostumaven a assenyalar-lo i murmurar entre elles quan passava, no va descobrir mai en ella cap mirada de decepció o de retret. Més aviat, tot el contrari: la mateixa mirada de tendresa amb què l'havia

acariciat des de lluny, gairebé vint anys enre-re, el dia que el seu fill li va explicar que havia compartit amb ell l'entrepà.

Per totes aquestes raons, en Peluqui estava eternament agraït a Madam Llamí i, de fet, quan anys després Mesié Lasurí va començar a acudir a ell per vendre algunes coses, ell es va avenir a fer-ho per ajudar-los, creient que estaven passant dificultats econòmiques i, encara que no ho digués, i per més que formés part del tracte, no es va quedar mai els diners.

Al cap de poc temps es va adonar, però, que Mesié Lasurí tenia un problema i que, probablement, ajudant-lo no feia cap favor a la família. Llavors, quan es va negar a seguir venent un objecte rere l'altre de casa seva, l'home va amenaçar de denunciar-lo, d'anar a la policia, fins i tot d'agredir-lo, i en Peluqui no va tenir altre remei que seguir-li, mai més ben dit, el joc.

Per això, quan aquell divendres a la tarda van aparèixer aquells quatre nens i li van dir

que buscaven la manera d'ajudar Madam Llamí escarmentant el seu marit, en Peluqui va veure de sobte el cel obert, la possibilitat d'acabar amb aquell malson i per això es va oferir de seguida, per estrany que pugui semblar, a ajudar-los.

De fet, els va explicar que ell també feia tot el possible per ajudar Madam Llamí i que les últimes coses (entre elles l'esclava, el rellotge, el gerro i els guants de puntes) ni tan sols les havia arribat a vendre, que se les havia quedat ell amb la intenció algun dia de tornar-les-hi i que, perquè no ho sabés les havia pagat a Mesié Lasurí de la seva butxaca. Un truc que no podia repetir gaires vegades, perquè no era precisament ric i perquè podia servir per salvar alguns dels preciosos tresors de la botiguera, però no, ni de lluny, per resoldre el problema que tenien.

—I se t'acut quina mena d'ensurt li podríem fer? Un de ben gros, perquè li fugin les ganades d'apostar més... —li va preguntar la Maria Alcon.

—Nosaltres havíem pensat en una carta anònima —li va explicar la Matilde sense donar-li temps a pensar.

—O en una trucada amenaçadora en plena nit... —va continuar lúgubre i expressiva la Maria Romero.

—Com pots veure, idees no ens en falten. El que no sabem és exactament amb què amenaçar-lo, què posar a la nota o què dir-li per telèfon —va reblar en Manuel.

—Això de la trucada... —va començar a dir en Peluqui mentre en Manuel llançava a la Matilde una mirada victoriosa, com si la idea del telèfon hagués sigut seva i no de la Maria Alcon— podria funcionar. Deixeu que m'ho pensi —va afegir-hi, però llavors va semblar que sentia el tacte suau de la butlleta d'apostes entre els dits, la crida enganyosa de la sort i, de sobte, va semblar que li tornaven a agafar les seves presses eternes i per això, donant per acabada la conversa, es va apartar dels nens i els va preguntar—: Què us sembla si ens veiem demà a les dotze al parc? Al final

dels aparcaments, on l'Eloi no ens pugui veure, no sigui que descobreixi els nostres plans...

I així va quedar fixada la cita per a l'endemà.

En Peluqui té un pla

A les dotze del migdia el parc estava ple de gom a gom: desenes de nens feien grinyolar d'estrès els gronxadors, polien els tobogans sense descans i portaven al límit de la seva resistència els balancins mentre dos equips de futbol de veterans s'enfrontaven al camp d'herba artificial esforçant-se per controlar amb esbufecs i panxes certeres la pilota; i una multitud de jubilats i senyors amb el dia lliure (entre ells Mesié Lasurí) es lliurava amb passió a les cartes, i abarrotava les taules dels dos petits bars, amb un eixam d'ociosos que es bellugaven per allà seguint les partides.

A aquella hora, potser perquè tothom estava concentrat en les seves coses, no es va fixar ningú en un grup estrany format per tres nenes, un nen i un home de cabellera esborrifada i aspecte sospitós, que xerrava animadament a l'aparcament, a redós d'una voluminosa furgoneta de repartiment.

—L'Eloi diu que és un senyor —explicava en Peluqui a la puntualíssima banda quan tot just tocaven les dotze— i que un senyor sempre paga els seus deutes de joc i ho compleix al peu de la lletra. Així que, per aquí, no podria arribar-li mai una amenaça...

—Sí, esclar, un senyor...! —el va interrompre, indignat, en Manuel mentre atacava inquiet la primera pipa del dia.

—... Sabria que és mentida, però li podríem fer creure que la gent a qui venem les coses vol que li torni els seus diners —els va seguir explicant.

—I per què voldrien que els hi tornés? —va voler saber la Matilde.

—En realitat, ells estan tan contents —li va respondre en Peluqui—, perquè coneixen bé el

gènere, saben el que compren, paguen sempre una misèria i encara que després ho venguin barat, sempre hi surten guanyant. A més, ja fa força temps que no els venc res, perquè, tal com us vaig dir ahir, les últimes coses me les he quedat jo. Però això l'Eloi no ho sap. Ell es pensa que són ells qui li segueixen donant els diners. Per això se m'ha acudit que li podríem dir que, segons aquesta gent, l'últim que em va portar: l'esclava, els guants, el rellotge i aquell gerro carrincló són falsos, que no valen res i que volen que els torni immediatament la pasta que li van donar...

—Millor encara: que volen que els torni el triple del que li van pagar! —va intervenir en Manuel, entusiasmat.

—El triple no, que és molt, i potser s'ensuma alguna cosa, però sí que li podríem dir que demanen el doble perquè estan molt, molt enfadats —va matisar en Peluqui.

—I creus que això l'espantarà de debò? —li va preguntar la Maria Romero.

—L'Eloi no els coneix, però sap de quina

mena de gent es tracta, i us puc assegurar que no són precisament bons. No són dels que es conformen amb una disculpa: si et demanen una cosa, la volen ja i, si no, es tornen perillosos... —li va respondre inquietant.

—I com ho faríem? —va voler saber la Maria Alcon.

—És molt fàcil, ho tinc tot pensat —va dir en Peluqui—: Jo quedaria amb ell, com sempre, a l'albereda. Li portaria els trastos, els hi ensenyaria i l'hi explicaria tot: que aquells païos no els volen perquè diuen que són falsos, que creuen que els ha intentat enganyar, que s'han rebotat amb ell, que volen el doble dels diners que li van pagar i que m'han dit que o els paga ara mateix...

—O li tallen el coll! —va exclamar en Manuel animant-se.

—... No, que li trenquin les cames —el va corregir una altra vegada en Peluqui—. Això de les cames és una mica exagerat, però és que això del coll ja és passar-se tres pobles. L'inconvenient és que potser l'Eloi es pensa

que tot és cosa meva, que m'ho he inventat per treure-li pasta. Per això és important que, quan siguem allà tots dos parlant, algú fent-se passar pels altres li truqui per telèfon perquè agafi por...

—I de veritat creieu que ho arreglarem amb això? —el va interrompre aquesta vegada, més aviat escèptica, la Matilde—. Potser ho acabem d'espantillar tot i el que fa és intentar vendre encara més coses per aconseguir els diners que suposadament els ha de pagar...

—No creguis que no ho he pensat... —va reconèixer en Peluqui—, però amb una mica de sort podria funcionar. Mira, l'Eloi, en el fons, no és una mala persona. Sempre va al límit, però no s'ha trobat mai en una d'aquestes situacions i, com us deia, encara que no ha parlat directament amb ells, sap que la gent amb qui tractem no està per romanços. Si ho fem bé, si veu que els trastos són allà, que no se'ls han volgut quedar i es creu que qui li truca són ells i volen els diners, tindrà un bon

ensurt, potser s'ho repensa i s'oblida de tots els tripijocs. Però per això és important que qui parli per telèfon ho faci bé...

—He assajat a casa i crec que ho podria fer jo —va dir en Manuel, imponent la veu, per intentar que sonés cavernosa, com si li sortís del més profund de les entranyes, però no deixaven de ser unes tendres entranyes infantils i el resultat no era, que diguem, gaire terrorífic.

—No ho fas gens malament —va opinar complaent en Peluqui—. Però crec que ens hauríem d'esperar, no ho sé, quatre o cinc anys perquè de veritat fessis una mica de por i no podem esperar-nos tant, noi... No teniu ningú que ens pugui fer aquest favor?

En Manuel va sospirar després de veure fracassar el seu últim intent i, entestat a no perdre protagonisme, es va treure un as de la màniga que tenia guardat des de la nit abans, per si li fallaven els plans:

—El meu germà Pepon. Segur que ell ens pot ajudar.

—I tu creus que el teu germà estarà a l'al-

tura? —li va preguntar una mica burleta en Peluqui, però aquesta vegada les que es van avançar van ser les dues Maries i la Matilde que, recordant la veu profunda com vinguda de la part més fonda d'un tonell, del germà del seu amic, van començar a fer que sí insistentment amb el cap.

En Pepon era nou anys més gran que en Manuel i l'augmentatiu li esqueia d'allò més. Tot en ell era superlatiu, l'alçada, la corpulència, la noblesa i era bonàs i majestuós com el seu germà. De fet, podria haver-se dit perfectament Manuelon, perquè era igualet que ell, tot i que en gegant. Estudiava a la universitat, però això no li impedia, quan tornava a casa els caps de setmana, jugar a futbol o a bàsquet amb en Manuel, i també amb ell i les seves amigues si coincidien al parc.

—Què? Li truco? —va fer en Manuel, i es va treure el mòbil que, a força de fer el ploricó i donar la llauna a la mare, havia aconseguit que li tornessin gairebé una setmana abans que se li acabés el càstig.

—Au va, truca-li —li va respondre en Peluqui encara una mica incrèdul, tot i que els seus dubtes es van esvaïr quan, quinze minuts més tard, després de quatre bulliciosos gols al camp de futbol del costat, va veure sortir de l'altra banda de la furgoneta la figura descomunal d'en Pepon, acompanyat pel seu inseparable amic Charlie.

—Hola —va saludar concisament fent que gairebé tremolés el terra amb la seva veu—. De què va això?

—És una operació secreta... —li va advertir de seguida en Manuel mirant de reüll en Charlie.

—Tu saps que és de confiança —li va respondre mirant al seu torn en Peluqui amb recel.

—Ell també és de confiança —va aclarir de seguida en Manuel.

—Au va, digues d'una vegada: què voleu? —va preguntar per fi en Pepon i, a partir d'aquell moment, el seu germà i les tres noies van començar entusiasmats, prenent-se

contínuament la paraula, a explicar-li els tripijocs de Mesié Lasurí, la seva passió cega pel joc, la venda de coses de casa seva per aconseguir diners, la ruïna a la qual portava la seva família, la digna desesperació de Madam Llamí i la inestimable ajuda d'en Peluqui, que va prendre el relleu de les Quatre Emes per exposar el seu pla: fer creure a l'Eloi que una banda de delinqüents li reclamava diners; de l'ensurt, potser reflexionava i intentava deixar el joc i les apostes.

—Jo quedo amb ell. Li ensenyo, per exemple, l'esclava i el rellotge, i li explico el que hem parlat, que els païos que em compren les seves coses diuen que l'últim que els ha colat és fals, que els ha intentat estafar, que volen els seus diners i un tant per cent de més. Després, quan comenci a estar espantat o si veig que no s'ho acaba de creure, us faig un senyal i vosaltres li truqueu al mòbil i us feu passar per ells. Heu de sonar molt *xungos*. L'amenaceu de clavar-li una pallissa. O de tallar-li un dit. El que us sembli, però tampoc us passeu

gaire, no sigui que ens descobreixi. A veure si entre tots aconseguim espantar-lo de debò —va concloure en Peluqui.

—Ens ajudareu? —els va preguntar la Maria Romero tan bon punt va acabar.

—I tant! Ja podeu comptar-hi —van respondre tots dos alhora amb un mig somriure.

—Us ho heu de prendre seriosament —els va avisar la Matilde, desconfiant d'aquell somriure murri.

—No et preocupis, Matilde: farem que sembli un accident —la va tranquil·litzar amb veu aspra i cínica en Charlie, que, igual que en Pepon, era un veritable fan de les pel·lícules de mafiosos.

—I quan ho farem? —va preguntar en Pepon.

—Aquest vespre —va decidir pel seu compte en Peluqui, que semblava tenir pressa per treure's del damunt aquell merder.

Entre esquirol i ratolí

Tots set van quedar a les set de vespre per ultimar els detalls (repassar el guió, reconèixer el terreny, sincronitzar els rellotges, intercanviar números de mòbil, comprar pipes) i a les vuit en punt tothom era al seu lloc. El sol ja s'havia post, el parc quedava il·luminat amb prou feines per la llum tènue dels fanals i a l'albereda hi regnava una foscor gairebé completa que anava que ni pintada per als seus plans tenebrosos.

Els nens havien demanat als pares que els deixessin quedar una mica més d'estona amb l'excusa (que tampoc era falsa) que hi havia el germà d'en Manuel amb ells, i ara s'estaven tots quatre amagats, a la gatzoneta, darrere

la tanca. En Pepon i en Charlie s'esperaven al cotxe del pare d'en Charlie, aparcat de cara a no més de vint metres del punt on s'havia de produir la trobada. En Peluqui, per últim, anava amunt i avall, nerviós, sense decidir-se a trucar, fins que en Charlie el va enlluernar impacient amb els llums del cotxe, i llavors, renegant, va trucar finalment per telèfon a Mesié Lasurí i li va demanar alterat que anés urgentment a veure'l al parc.

Aquells últims dies la sort devia somriure al marit de Madam Llamí, perquè encara va trigar prop de mitja hora a aparèixer i, quan ho va fer, venia tranquil, sense cap pressa, com si passegés tranquil·lament. Res a veure amb la precipitació desesperada dels passats dies d'embulls.

—A veure, què vols? —va preguntar quan va arribar amb un to encès d'impaciència, com si fos en Peluqui i no ell qui, cada dos per tres, trucava angoixat demanant favors.

—Ostres, Eloi, ara sí que estem en un bon embolic —va començar a dir en Peluqui molt

posat en el paper, sense sobreactuar, com un intèrpret excel·lent.

—Jo no he embolicat res, que jo sàpiga...
—li va respondre Mesié Lasurí tan tranquil, amb un punt de sarcasme.

—Que sí, Eloi, que l'hem cagat. Mira —va insistir en Peluqui posant-li davant dels nasos l'esclava i els guants de puntes—. Diuen que són falsos, que no valen una merda. Ni la polsera ni els guants ni el rellotge ni el gerro, que no he pogut portar perquè pesaven molt. Diuen que és morralla, que els has degut comprar en qualsevol basar de pacotilla, que no valen res. Que els has estafat i que volen que els tornis els diners. Els diners, no —va corregir al moment—: El doble del que et van donar, perquè diuen que has volgut riure't d'ells...

—A veure, a veure, a veure... —el va interrompre precipitadament l'altre, que ja no somreia ni estava tranquil—: Explica-m'ho millor, que no et segueixo.

—La gent aquella... —va començar a dir

en Peluqui assenyalant vagament cap a les fronteres del parc—, que s'ha rebotat, que diu que els hem enganyat, que ens han pagat per unes coses que són falses.

—Com que són falses?! —va exclamar indignat Mesié Lasurí—. Si les vaig regalar jo a la meva dona i em van costar un ronyó...!

—Doncs ells diuen que no —va prosseguir gairebé somicant en una actuació perfecta, digna d'un Oscar—. M'han trucat aquesta tarda perquè els anés a veure i, així que he arribat, m'han dit molt seriosos: «Us voleu passar de llestos». Jo els he mirat com tu em mires a mi ara, sense saber de què em parlaven i ells m'han assenyalat el gerro i el rellotge i els guants i la polsera, que tenien allà mateix, damunt d'una taula, i m'han preguntat: «Què és aquesta porqueria?» Després m'han dit el que ja t'he comentat, que no valen ni un euro, que els hem volgut enganyar, que volen que els tornem els calés i un altre tant de més per intentar riure'ns d'ells. Finalment m'ha dit: «Emporta't tot això, que no ho volem veure

ni en pintura i a les onze de la nit volem tenir aquí els diners. I, si no, en patireu les conseqüències...» —Llavors va fer una pausa per augmentar el dramatisme de l'escena i, perquè l'amenaça calés ben bé a Mesié Lasurí, va concloure—: Per això et dic que estem en un bon embolic, Eloi, i que necessito que em donis la pasta...

—Qui s'ha ficat en un embolic has sigut tu, no jo —va replicar l'altre, després d'una pausa no menys inquietant—. Torna'ls els diners i ja està...

—Què? —va preguntar descol·locat en Peluqui, que no esperava ni de bon tros una sortida tan cínica per part de Mesié Lasurí—. Però les coses eren teves! Els diners eren per a tu...!

—Ets curt o és que no papes? —li va cridar aquesta vegada—. Qui l'has embolicat ets tu i no jo, et dic. A qui van donar els diners? A tu, oi? —es va respondre ell mateix—. Doncs oblida'm i apanya't amb ells...

—Jo ja els he tornat la meva part —va improvisar en Peluqui, serrant les dents, in-

dignat amb la covardia del pirata Lasurí—. Saben que la resta la tens tu, que les coses eren teves i que jo era un simple intermediari —va dir amb ràbia abans de continuar—: Saben on és la botiga, saben on vius, fins i tot saben que tens una gossa que es diu Lulú —va dir posant amb calçador a la frase la paraula *Lulú*, que havien fixat com a senyal perquè en Charlie i el Pepon fessin la trucada.

El Club de les Quatre Emes va sentir la paraula clau des de l'altra banda de les bardisses, en Manuel va fer, com havien acordat, una perduda al seu germà i en menys de deu segons va començar a sonar en el silenci del parc la musiqueta del mòbil de Mesié Lasurí que brillava innocent dins la butxaca.

—Són ells! —va exclamar fúnebre en Peluqui, i Mesié Lasurí, que ja feia el gest d'anar-se'n, es va quedar de pedra.

Amb una cura extrema, com si es tractés d'una bomba a punt d'explotar, va treure tremolant el mòbil de la butxaca, va llegir a la

pantalla «Número ocult» i el va mantenir allunyat del cos i de la cara, suspès a l'aire, subjecte amb dos dits, sense atrevir-se a respondre.

—Respon! —li va ordenar en Peluqui.

—No! No res-ponc! —va contestar tartamudejant, gairebé trastocat i va deixar que el telèfon continués sonant uns segons fins a quedar-se mut a mig compàs.

Durant uns instants tot va restar en silenci i Mesié Lasurí va somriure, absurd i ximple, com si el perill hagués passat, com si no hagués sigut altra cosa que un ensurt, una broma estúpida, però de seguida va començar a vibrar insolent el telèfon d'en Peluqui esquinçant aquell breu lapse de tranquil·litat.

—Són ells —va repetir en Peluqui, aparentant resignació, ja sense exclamacions.

—No l'agafis! —va cridar el Mesié Lasurí abraonant-s'hi per impedir-ho però quan hi va voler arribar, l'altre ja l'havia despenjat.

—Digui'm? —va preguntar en Peluqui al telèfon—. Sí, és aquí —va afegir al cap d'uns segons mentre Mesié Lasurí s'estirava els ca-

bells i, a continuació, li va repetir una ordre—: Diuen que t'hi posis.

—No m'hi vull posar! No m'hi vull posar!
—va repetir pàl·lid, fora de si, el marit de Madam Llamí.

—No s'hi vol posar —va informar a través de l'aparell en Peluqui, amb un gest d'imptència encertadíssim abans d'insistir de seguida a l'Eloi—: Que t'hi posis. Diuen que, si no, serà pitjor...

Només llavors, submís i derrotat, va agafar el telèfon Mesié Lasurí.

En Manuel, la Matilde i les dues Maries no van sentir què li va diren Pepon ni com l'hi va dir, però amb el temps s'ho van arribar a aprendre de memòria, de tantes vegades com en Charlie i en Pepon ho van repetir entre riallades, engolant la veu, fent-la ruda i aspra, improvisant un to d'amenaça mafiós: «Ets una rata. Ens has volgut enganyar, però t'has passat de llest. Potser enredes la teva dona amb aquestes quincalles, però a nosaltres no. Els diners no m'importen, però no m'agrada

que em prenguin per tanoca. Així que aquesta nit vull aquí la pasta i la vull abans de les onze, que després me'n vull anar a dormir. El doble del que et vam donar, ja ho saps. Això si no vols que et trenquem les cames o que es cremi la botiga de llamins de la teva dona, potser amb ella dins.»

Mesié Lasurí, sense ni un bri de color a la cara, va balbucejat excuses diverses i súpliques, va demanar sobretot una mica més de temps per reunir els diners, sense adonar-se que feia estona que, qui fos, havia penjat. Semblava que de cop s'hagués aprimat vint quilos de tant que suava, ja que, en un interminable ball de sant Vito, no deixava de posar-se bé la jaqueta i d'apujar-se els pantalons, com si a la corretja hi faltessin forats per a subjectar-los al cos. Mentrestant mirava en Peluqui i després a l'infinit i tan aviat feia el gest d'anar-se'n com es quedava quiet, es posava les mans a les butxaques, bloquejant del tot, sense saber què dir, què fer o com reaccionar.

Va ser llavors quan en Charlie i en Pepon van decidir afegir el seu granet de sorra a l'espectacle, aportar el seu toc a l'escena amb un efecte especial que havien maquinat tots dos aquella tarda abans de reunir-se amb els altres i que no havien volgut explicar, perquè fos tota una sorpresa: les llums llargues del cotxe del pare d'en Charlie es van encendre brusquement, es van colar entre els àlbers per buscar Mesié Lasurí i de passada van retallar, al mig de la resplendor lletosa, la descomunal i negra silueta d'en Pepon, dret davant del vehicle, amb les cames separades, un bat de beisbol enorme que li prolongava un dels braços i un petit punt ataronjat a l'alçada de la boca, un cigarret encès.

La seva intenció era quedar-se allà i prou, sense apropar-se, i trucar un altre cop a Mesié Lasurí per reclamar-li els diners, fent més patent l'amenaça, però sense separar-se gaire del cotxe, per ficar-s'hi i allunyar-se de seguida si s'hi acostava. Però ni tan sols van tenir temps de fer la trucada, perquè l'home,

davant d'aquella visió espantosa i gegantina, veient-se atonyinat, va llançar un crit esfereïdor i va començar a córrer, presa del pànic, com un esperitat.

Quan el van veure, en Charlie i en Pepon es van quedar palplantats, sense saber què fer. Però en Peluqui va anar darrere seu perquè temia que aquell infeliç pogués fer una bogeria o que l'atropellés un cotxe en aquella cega fugida.

—Correu, insensats! —va cridar de seguida en Manuel, que se sabia de memòria les pel·lícules d'*El Senyor dels Anells*, i les Quatre Emes també van sortir rabent darrere dels altres dos.

Mesié Lasurí estava tan espordit que no s'adonava que qui anava al darrere seu no eren mafiosos, ni delinqüents, sinó en Peluqui i els quatre nens. Només sabia que el perseguien i havia de salvar-se i, per això, amb una agilitat que no hauria imaginat mai ningú, va escalar el tobogan més alt i va buscar refugi absurdament en una mena de caseta que hi havia a dalt mentre bramava:

—Que em maten! Que em maten! Que em maten!

Aquells xiscles tan desesperats van cridar l'atenció de tot el parc, on pul·lulaven grups d'adolescents, parelles de mitjana edat del braçet i uns quants pares endarrerits amb nens.

—Au va, baixa d'aquí, que no passa res —li va dir en Peluqui gairebé sense alè.

Mentrestant, mig parc es va amuntegar al seu voltant, i va ser conscient que l'assumpte se'ls havia escapat de les mans.

—Com que no passa res? Ens ve al darre-re! —va cridar Mesié Lasurí amb la seva cara de rosegador, fora de si, agotzonat a la caseta.

—Que no, home, que no. Que no passa res —va insistir en Manuel, que acabava d'arribar, gaire bé traient el fetge per la boca.

El marit de Madam Llamí el va mirar des de dalt amb estranyesa, potser perquè aquell nen li sonava d'alguna cosa i, per un moment, va semblar que es tranquil·litzava, però llavors va veure aparèixer a la llunyania en Pepon, acompanyat d'en Charlie, tot i que no

portava el bat de beisbol (que havia preferit deixar al cotxe, per si de cas), va reconèixer la seva descomunal silueta i va començar a xisclar assenyalant-lo:

—És ell! Auxili! Truqueu a la policia! Ve a trencar-me les cames! Auxili!

I en qüestió d'un segon, més esquirol que ratolí, va grimpar per un pal de fusta i es va enfilar a la teulada de la caseta sense deixar d'assenyalar en Pepon i d'esgargamellar-se demanant auxili. La gent, desconcertada, mirava d'una banda el noi, i el veien tan gros i alhora tan plàcid, que no creia ningú que d'allà pogués venir cap amenaça, de l'altra, el rampant marit de Madam Llamí i es preguntaven entre xiuxiuejos si havia perdut la xaveta.

No va caldre que, com demanava Mesié Lasurí, algú truqués a la policia, ja que una parella d'agents va passar pel costat del parc amb el cotxe i, quan va veure allà al mig aquella estranya multitud al voltant dels gronxadors, va baixar per veure què passava.

—Auxili! Salveu-me! Em volen trencar les cames i cremar la botiga de la dona! —cridava l'Eloi des de dalt assenyalant vagament cap al lloc on hi havia en Charlie, en Pepon, en Peluqui, en Manuel i la Maria Romero.

—Primer baixi, home, que s'obrirà el cap —li va ordenar amb infinita paciència un dels policies.

—Jo no baixo d'aquí fins que no se l'emportin detingut! —va respondre embogit Mesié Lasurí.

—Es pot saber què ha passat? —li va preguntar l'agent a en Peluqui, perquè era el més gran del grup, quan va veure que amb aquell home no s'hi podia enraonar.

—No sé què dir-li, senyor. Estava xerrant amb mi, tan tranquil, ha vist baixar del cotxe aquests dos nois, es deu haver espantat per alguna cosa i s'ha posat a córrer com un boig. Això és tot el que sé. Jo he vingut darrere seu, preocupat, per veure què li passava... —va explicar en Peluqui maquillant sense manies els fets.

—No ho sé. Nosaltres no el coneixem de res —van respondre en Pepon i en Charlie mentint descaradament quan el policia els va mirar amb rostre interrogatiu.

—Ni nosaltres —va apuntar la Maria Romero, a qui ningú havia mirat ni preguntat res, mentre en Manuel la fulminava amb la mirada.

Per descomptat, ningú pensava que en Pepon o en Charlie, i encara menys la Maria o en Manuel, poguessin haver fet res a aquell home tan trastocat, però no semblava que estiguessin tan convençuts de la innocència d'en Peluqui. De fet, molts dels que s'havien reunit allà l'assenyalaven, murmurant entre ells i també els policies el miraven de dalt a baix amb aire de sospita, desconfiant de la seva paraula.

—No deu ser aquest senyor qui l'ha amenaçat? —va preguntar a Mesié Lasurí el segon agent, que va agafar per si de cas el braç d'en Peluqui.

—No! No! Ha sigut ell! —va negar cridant l'Eloi des de dalt, sense ser capaç, pel tremolor

i la por de caure, d'apuntar enlloc de forma clara.

—Però si jo només el saludava, perquè és el pare d'un amic meu! —va exclamar entre sorprès i indignat en Peluqui, intentant desfer-se de la mà acusadora de l'agent, mentre l'altre es col·locava estratègicament a l'altra banda per si provava d'escapar.

En aquell moment, per sort, va aparèixer Madam Llamí.

Ella havia estat al corrent de l'operació des del principi. Aquella tarda, abans que res, les nenes i en Manuel s'havien acostat a la botiga i l'hi havien explicat tot amb pèls i senyals. La dona havia acceptat de mal grat, amb por, per com pogués reaccionar el seu marit, però també amb l'esperança que l'ensurt li servís perquè s'ho repensés. Més tard, quan després de la trucada i la inesperada i terrorífica aparició d'en Pepon, Mesié Lasurí havia fugit desesperat i s'havia refugiat dalt de tot del tobogan, la Matilde i la Maria Alcon van córrer a buscar-la perquè

anés a tranquil·litzar el seu marit, patien per si tenia un atac.

I això va ser el primer que va fer així que va arribar, ignorant els policies i la multitud que contemplava la ridiculesa d'aquell home enfilat a la teuladeta d'un parc infantil.

—Eloi, amor meu, au va, baixa d'aquí. Anem a casa —li va demanar amb tota l'estima del món i després, dirigint-se als agents, els va explicar molt tranquil·la en to de confiança—: Soc la seva dona. No es preocupin. No passa res. És només una mala temporada. Potser l'acomiaten de la feina, saben? Fa uns dies que està molt alterat i qualsevol cosa el treu de polleguera. Es deu haver espantat ves a saber per què i s'ha posat nerviós... —i, a continuació, va repetir dirigint-se al seu marit—: Au va, Eloi, baixa d'aquí.

Els agents van començar a veure les coses d'una altra manera i es van oblidar d'en Peluqui, d'en Charlie i d'en Pepon, que van aprofitar la calma per tocar el dos. Això va fer que, en veure que desapareixien, Mesié Lasurí

s'asserenés i fes el gest de baixar una altra vegada a terra. El van haver d'ajudar, perquè, quan va veure que passava el presumpte perill, va ser com si la musculatura se li afluixés, els ossos se li desencaixessin i per moments semblava que hagués de relliscar i estampar-se a terra des de la teuladeta.

—Em volien trencar les cames. I cremar-nos la botiga —va xiuxiuejar, quan va acabar de baixar, a la seva dona, que el va abraçar amb afecte i força perquè no es desplomés, ja que era com si, a més d'aprimar-se, s'hagués encongit i se'l veia dèbil i fràgil, més ratolí que mai.

Els policies van dispersar la gent, que encara feia com si es volgués quedar a veure en què acabava tot. Després es van oferir molt amables a portar els senyors Llamí en cotxe a casa, però la dona va refusar molt agraïda la proposta dient que vivien a prop, al barri, i que era millor anar-hi caminant, perquè al seu marit li toqués bé l'aire, a veure si s'anava tranquil·litzant. Tot i així, se'ls van quedar mi-

rant de lluny com travessaven el parc seguits per la indolent gosseta Lulú.

De camí, van passar prop d'en Manuel i les tres nenes, que s'havien apartat una mica i contemplaven l'escena des d'un banc, preocupats, pensant que s'havien passat i havien ficat la pota. Madam Llamí els va calmar amb una mirada afectuosa, sense ni un bri de retret o de rancúnia, i tots quatre es van quedar relaxats, veient com la parella se n'anava mentre ella deia en veu baixa al seu marit:

—Au va, *mon amour, mon petit, mon chou-chou*. Tranquil, que ja ha passat tot.

Els va sorprendre que, entre tant de dolor i tanta angoixa, pogués haver-hi també tanta tendresa.

Merci bien

L'endemà, en Peluqui va enviar en Manuel, les dues Maries i la Matilde a la botiga de llaminadures amb el gerro de Sèvres, el rellotge de Versalles, els guants de Chantilly i l'esclava de la tieta Madeleine, per tornar-ho tot a Madam Llamí amb la mateixa discreta i afectuosa elegància amb què, anys enrere, ella li posava cada matí l'entrepatà a la motxilla.

—*Mes petits bibelots!* —va exclamar cursi la dona, rebent els objectes amb una alegria continguda.

—Com es troba el seu marit? —li va preguntar cortès i preocupat, en Manuel, després d'explicar-li qui li enviava aquells presents i per què.

—*Très bien.* Ja està més tranquil —li va respondre ella—. Estava mort de por. Li vaig donar una tilla, i una melissa, i una valeriana, però ni així. Al final li vaig haver d'explicar que tot era mentida, que només era una farsa que havíem muntat entre tots per escarmen-tar-lo...

—I no es va enfadar? —va preguntar la Maria Romero amb els ulls com unes taronges.

—El pobre no tenia forces ni per enfadar-se. Al començament no ho va entendre bé del tot, però de seguida va fer un sospir d'alleujament i, gairebé a l'instant, es va adormir. Deu haver dormit prop de dotze hores d'una tirada i, aquest matí s'ha aixecat molt relaxat. Després m'ha vingut a veure i molt seriós m'ha dit que canviarà, que s'oblidarà del joc. No és la primera vegada que m'ho diu i no ho compleix mai. Però avui ha sigut diferent. Hi havia alguna cosa diferent a la seva veu. Potser ha sigut que m'ho ha dit sense que jo li hagi demanat res a canvi, amb senzillesa, sense exagerar, sense dir paraules de més ni

fer gens de teatre —els va explicar amb calma abans de concloure—: No vull cantar victòria, nens, però crec que ho heu aconseguit i això es mereix unes llaminadures...

—No —la va interrompre solemne i tallant la Matilde—. Per a nosaltres, el millor regal és que el seu marit estigui bé i que vulgui deixar les apostes i el joc.

—Home —va apuntar murri i somrient en Manuel—, a mi una bossa de pipes no em faria res. De les que tenen gust de barbacoa, si pot ser...

La Matilde i les dues Maries van esclatar a riure i també Madam Llamí, que en un tres i no res els va omplir dues bosses gegants amb pipes, llaminadures i tota mena de llepolies, suficients per afartar-se una setmana.

—Teniu, perquè us les mengeu a la meva salut —els va dir mentre repartia petons—. I quan se us acabin, passeu per aquí i us en donaré més. No deixeu de venir a veure'm. Esperem que tot surti bé. Ja us ho aniré explicant...

—Vindrem a veure-la, senyora —li va assegurar molt seriosa la Maria Alcon.

—No em diguis senyora. Digueu-me Maribel —els va demanar Madam Llamí abans d'acomiar-se.

—Bé, doncs ja ha passat tot —va exclamar amb un sospir la Maria Romero, tan bon punt van tancar la porta de la botiga.

—Encara no. Encara ens queda una cosa per fer... —va dir misteriosa la Matilde abans d'anar tota decidida cap al parc.

Les Maries i en Manuel la van seguir. Van travessar el carrer, van entrar al parc i van anar fins al tobogan per on la tarda anterior havia grimpat, mort de por, Mesié Lasurí. Quan va arribar, procurant que no la veiessin els nens i els pares que omplien els gronxadors, la Matilde va treure un retolador gruixut de la butxaca i, amb traços àgils, va dibuixar en un dels pilars de fusta que suportaven l'estructura el signe d'El Club de les Quatre Emes.

—Ara sí! Missió complerta! —va exclamar heroic i triomfant en Manuel.

Epíleg

En Manuel havia cantat victòria massa aviat, ja que les coses van acabar bé, sí, però només a mitges. Commogut per la preocupació de la seva dona i dels xavals, i fins i tot per la del bo d'en Peluqui, Mesié Lasurí va deixar el joc, es va apuntar a una associació de jugadors en rehabilitació i va començar a anar a teràpia amb una psicòloga.

Tot va anar bé fins que, al cap d'uns mesos, una mica per compromís, va comprar a un amic que era molt insistent una participació de Loteria de Nadal. La va amagar una mica per vergonya, perquè Madam Llamí no se n'assabentés, sabent que no havia fet bé, que el que hauria d'haver fet era no comprar-la o, en tot cas, l'hauria d'haver estripat i llençat a les escombraries, i també perquè notava que

la papereta li cremava a la butxaca, que el cridava amagada entre els bitllets i els tiquets del mercat. De fet, sense poder-s'hi resistir, al cap de pocs dies, va fer una travessa, més endavant va comprar un cupó dels cecs i no va trigar gaire a jugar a cartes una altra vegada i apostar per Internet, potser fins i tot amb més fúria que abans.

Les coses, per tant, es van tòrcer i al final Mesié Lasurí i Madam Llamí es van separar.

A ell ja no el van veure més per Pomares. Potser es va quedar per sempre en una altra ciutat, en alguna de les que visitava en les seves eternes rutes de viatjant de comerç o potser és per aquí i només surt de nit, quan no el veu ningú, a vendre tot el que troba i aconseguir diners per continuar jugant, confiant que algun dia la sort li somriurà i guanyarà un munt de milions amb què pagar els deutes i canviar de vida.

Ella continua despatxant a la botiga i ara estudia francès. Hi va a les tardes, abans d'obrir. Va a la mateixa classe que la Matilde i

la Maria Romero. Ha descobert que el francès és més difícil, però també infinitament més amè que quan l'estudiava de jove a l'Acadèmia Ramiro. Els seus fills li han deixat diners i s'ha apuntat a un viatge a París amb l'associació de dones. Hi aniran a l'abril. Li fa moltíssima illusió, però també una mica de pena. Pensa en el temps i les oportunitats perdudes.

A part d'això, continua igual de cursi i també igual de primmirada i a estones segueix sent antipàtica amb els nens, però ho fa sense convicció, gairebé per inèrcia. De fet, no hi està tot el dia al damunt seu, vigilant-los desconfiada pels miralls i fent-los males passades tan bon punt es descuiden. De vegades no pot evitar arrufar les celles si fan alguna malifeta, però molt sovint la fan somriure de veritat, sense fingir, sobretot quan apareixen en Manuel, la Matilde o qualsevol de les dues Maries, i més encara si venen tots quatre i s'arremolinen davant del taulell i xerren amb ella. Madam Llamí els parla de les classes, del viatge que farà a París i d'algunes d'aquelles

cursileries franceses que tant li agraden i ells li expliquen coses que els han passat a l'escola o al parc o li parlen d'alguna pel·lícula que han vist al cinema. Del que no li parlen mai és de Mesié Lasurí ni de l'aventura matussera que els va portar fa uns mesos a ser amics.

Moltes d'aquestes vegades, quan no tenen altra cosa urgent entre mans, s'ofereixen a passejar la Lulú, que està més tancada que mai des que ja no hi ha el seu amo per treure-la, encara que sigui arrossegant-la, a fer un volt a mig matí. Llavors la gosseta corre i borda pel parc, ensuma molt concentrada el pipí dels altres gossos i rep les carícies de tots quatre, sobretot de la Maria Romero que, en el fons, encara somia algun dia fer d'ella l'animal segrestat més feliç del món. Tanmateix, malgrat l'aire lliure, el parc extens i l'afecte generós dels nens, la Lulú està tan pansida com sempre.

Què hi farem!

Autor:

Juan Ramón Santos (Plasència, 1975) és llicenciat en Dret i Ciències Polítiques, i autor de novel·les, relats i llibres de poesia. A la seva ciutat, ha fundat l'Asociación Cultural Alcançia i, des de 2005, coordina amb Nicanor Gil l'Aula de Literatura «José Antonio Gabriel y Galán». Entre 2015 i 2019 va ser president de l'Asociación de Escritores Extremeños. Manté una secció dedicada a la ressenya i recomanació de llibres al web: www.planvex.es amb el títol «Con VE de libro».

Il·lustradora:

Paula Blumen es va interessar per la carrera d'Història de l'Art i, en acabar els estudis d'Art Gràfic, va començar a col·laborar amb diverses editorials com a il·lustradora de llibres de text, contes infantils, àlbum il·lustrat i animació. Actualment és professora de color digital en una escola de còmic de Barcelona, i també treballa amb un estudi dels Estats Units per a una sèrie animada.